

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת כי תשא [פרה] תשע"ז תהא שנת עזות דקדושה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י"ג.

מדוע פורים חל בשנה רגילה בפרשת תצוה, ובשנה

מעברת בפרשת צו, ששניהם מסמלים לשון זריזות.

נראה דענין הזריזות בעבודת ה' שיכת בעקר למדת החסד של אברהם שענינה התפשטות ללא הפסקה בזריזות. דחלק מצמצום הגבורה הוא לעשות לאט, והחסד מתפשט במהירות. וכמו שמצינו אצל אברהם בכמה מקומות את ענין הזריזות בעבודת ה'. ולכן נלמדת הזריזות ממצות מצה, כמובא ברש"י (שמות יב, יז) "ושמרתם את המצות רבי יאשיה אומר אל תהי קורא מצות אלא את המצות, כדרך שאין מחמיצין את המצוות, אלא אם באה לידך עשה אותה מיד. וכן המספר המסתתר בין אותיות זריזות הוא 781 כמנין תשועה המסמלת את מדת החסד, כמובא בזהר (תרומה קסט). מי הן ישועות, זה ימין שהוא מושיע מכל מקטרגי העולם, שכתוב "הושיעה ימינך ועניני". וזה גם המספר של שנת הקץ ה'תשע"ו, והוסיף הרה"ג ר' י. א. שליט"א שזריז בגימטריא דר"ך שמסמל את שנת ה'תשע"ו שהיא דר"ך שנים מסוף האלף, שמצפים למשיח שנאמר עליו "דרך כוכב מייעקב". וכן המספר המסתתר בין אותיות זריז הוא 386 כמנין שם שפ"ו שבו תלויה הגאולה. וכן מצינו בזהר (פנחס רכה). שציצית שיכת לימין, דבציצית יש ע"ב חליות וקשרים כמנין חס"ד. והמספר המסתתר בין אותיות ציצית הוא 630 כמנין זריזות.

נראה לבאר מדוע פורים חל בשנה רגילה בפרשת תצוה, ובשנה מעברת בפרשת צו, ששניהם מסמלים לשון זריזות, כמובא ברש"י (ויקרא ו, ב) **אין צו אלא לשון זרוז**. כי אור הפורים הוא אור ספירת הנצח, שהיא בתחתית קו החסד, והיא מאירה את אור אבא שהוא ספירת החכמה שהיא שרש קו החסד, לכן היא קשורה עם אור הזריזות של החסד שנרמז בפרשת תצוה ובפרשת צו. וכן המן נתלה בפסח כמובא במדרש (אסתר י, ח), ומצינו שם מהירות וזריזות, שאחשורוש החליט להרגו, והרגו מיד. וכן בתחילת הישועה בימים שלפני התלה כתוב, "מהרו את המן", "מהר קח את הלבוש וגו'". וכן רואים בתרגום על הכתוב "ויעש העץ", שהמן לא הלך לישון וקרא לנגרים ומסגרים והזדרז כל הלילה לעשות את העץ, ועשה הכל מתוך זריזות ושמחה ורקודים ואשתו זרש מנגנת בכנור וכו'. ולכן זה לעמת זה מרדכי ואסתר פעלו בזריזות נגדם, כפי שרואים שלשון צ"ו של זריזות נרמז בכתוב (אסתר ד, יז) "ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוהו עליו אסתר". והן גם אותיות תצוה. וכן מובא מהרה"ג ר' דוד יעקב שליט"א שצו תצוה בגימטריא המן בן

המדתא. היינו שהזריות מנצחת את המן. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שאסתר בגימטריא מהירות, ומרדכי בגימטריא זריזים.

מצינו במגלת אסתר לשונות של זריות יחד עם בהלה בג' מקומות, מקום אחד כשהרצים יצאו דחופים ומבהלים לבטל את גזרת המן, (אסתר ה, יד) "הרצים וכבי הרקש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה". לעמת הפעם הראשונה כשיצאו במצות המן שלא מזכרת בהלה: (אסתר ג, טו) "הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשותות והעיר שושן נבוכה". רש"י שם הרגיש בקושיא ובאר שהבהלה בפעם השנייה היתה להספיק את הרצים הראשונים. ועדן קשה מדוע מזכרת בהלה בשני מקומות נוספים במגלה: (אסתר ב, ט) "ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה". (אסתר ו, יד) "ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר". ונראה לבאר שבזמן שנתנת פקדה בתוך הקלפה לפעול למען הקדשה ונגד האינטרס של הקלפה, זה גורם בהלה בתוך הזריות, אף על פי שאינם יודעים שהם פועלים למען הקדשה, איהו לא חזי מזליהו חזי. היינו מזלם למעלה יודע שזה נגד האינטרס של הקלפה, והוא מכניס בהלה. לכן נכנסה בהלה כשהרצים יצאו לבטל את גזרת המן, וגם בעת שהביאו את המן למשתה היין השני אחרי שהחל לפול בפני מרדכי והיה אבל וחרפוי ראש. וכן כשהגי סריס המלך הרגיש שאסתר היא היפה מכלן והזדרז להביא לה את תמרוקיה נכנסו הבהלה והפחד על שהיא הולכת להיות המלכה. וכן בהלה ר"ת הכתובים על פעלה למען הקדשה: (אסתר ה, ו) "ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש". (אסתר ו, י) "ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך". וכן שרש בהלה מופיע בכל התנ"ך נ"ד פעמים, וזה מספר הפעמים שמזכר המן במגלת אסתר. וכן הבאנו מהרה"ג ר' י. א. שליט"א שזריז בגימטריא דר"ך ונראה שיש כאן רמז על הזריות שמנצחת את עמלק שגלחם בדרך, כמו שכתוב (דברים כה, יז) "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך". וכן השתלשל שדופקים ברגלים כשקוראים את פרשת מחית עמלק לרמז שהנצחון הוא ברגלים הזריות שהולכות בדרך.

וכן הסגיא של זריזין מקדימין למצוות נמצאת בגמרא (פסחים ד.) על מצות בדיקת חמץ. דפסח הוא זמן שלטון החסד, לכן הוא זמן של זריות. ולכן רב חסדא מלשון חסד, מבאר את הענין בהמשך הסוגיא, (פסחים ז:) בודקין את החמץ לאור הנר, מנא הגי מילי, אמר רב חסדא, למדנו מציאה מציאה, ומציאה מחפוש, וחפוש מחפוש, וחפוש מנרות, ונרות מנר. וכן בדיקת חמץ נעשית עם נוצה של תרנגול. ועם נר שנומז בתרנגול, והתרנגול מסמל זריות שמעורר בבקר. וכן צו שמסמל זריות נרמז בנוצה.

וכן מצינו בגמרא (שבת כ.) כהנים זריזין הם, וכהנים מסמלים את מדת החסד. וכן חמש ויקרא שנקרא תורת כהנים נאמר למשה מיום א' בניסן כשהוקם המשכן, עד יום א' באיר, בתקופה של פסח.

וכן השם פסח הוא על שם שפסח ה', ומרמז על אור שבא במהירות בבחינת דלוג וקפיצה. ואף על פי שבארנו שה' הזדרז כבכול להוציאם ק"ץ שנים לפני הזמן בזכות יצחק המסמל את מדת הגבורה, זה היה החלק של הזכות, היינו שבזכות יצחק באה הגאולה, אבל פעלת הגאולה עצמה היתה בזריות דרך מדת החסד. וכן דלוג נרמז בשם של מדת החסד שנקראת גדולה. וכן פסח אותיות חפזון בחלופי ס' עם ז'. ולכן אכלו את קרבן פסח ביציאת מצרים בחפזון. וכן אברהם המסמל את מדת החסד אותיות בא מהר, לרמז שהשפעת החסד באה במהירות. וכן מהר עם האותיות בגימטריא אברהם. וכן הכנסת האורחים של אברהם בפסח היתה באלוני ממרא שמרמז על מהירות.

והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שמזה השתלשל בליל פסח שעושים הכל במהירות, אוכלים את המצה

במהירות כדי להספיק בתוך שעור אכילת פרס, ועורכים את הסדר במהירות כדי לאכל את האפיקומן לפני חצות, כי סוד הלילה הזה הוא מדת החסד שפועלת במהירות. וכן אומרים כל דכפין יתי ויכול, להדבק במדת החסד של אברהם שהיה מכניס אורחים.

ועוד טעם נראה לבאר מדוע חסד עושה בזריות, וגבורה עושה לאט, דחסד מפחד מאחיזת החיצונים שמתנגדים אליו במיחד, לכן הוא עושה בזריות לברח מהזרים והחיצונים. מה שאין כן גבורה שהיא שרש השמאל דקלפה שיונקים ממנו ומכבדים אותו, אינו חושש מהם ועושה לאט. ובפרט שיש לו את השמירה שבאה מצד הגבורה. וזאת היתה הסבה האמתית שלא יכלו להתמהמה במצרים, בגלל אחיזת החיצונים והבריחה מהם. כמובא ב'שער הפנונות' בדרושי הפסח. ואין הפונה חס ושלום להוריד מהערך של זריות במצוה, שהרי מצינו בתוספות (שבת קל). לשיטת רבי אליעזר שם, שמחללין שבת לצורך זריות בלבד במצות מילה. אלא שהטעם לזריות הוא מצד החסד כדבארנו, אבל חשיבותו גדולה מאד כדי לברוח מהחיצונים. וכן קלפת העצלות קשורה עם קלפת העלצות, והלצנות, כמובא בספר 'מחשבות חרוי' (א) **כל הכבד והעצלות שבאדם לתורה ומצוות בא מעמלק שמכניס הרהורי ליצנות ללב, ועל ידי זה הלב מתרפה ומתעצל מהשתדלות בתורה ועבודת ה' יתברך.** וכן רואים בפסוקים במשלי (יט, כה, כא, כד) שהסמיק את העצלות לליצנות. ומבאר לדברינו שהרי שתי מדות אלו קשורות עם השמאל דקלפה של עמלק, עצלות מתנגדת לזריות בעבודת ה' שבאה מצד החסד. ולצנות מלבישה על הצחוק דקדושה של יצחק.

וכן עקדת יצחק היתה בחדש ניסן כמובא במדרש (שמו"ר טו, יא). ומצינו שם זריות של אברהם (בראשית כב, ג) **"וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו וגו'."**

וכן מובא ב'פרי מגדים' (או"ח תעו) שמכירת הבכורה של עשו היתה בערב פסח. ומצינו שם זריות כפתוב (בראשית כה, כט) **"ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף: ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום: ויאמר יעקב מכרה כיום את בלתיך לי."**

וכן גליל פסח הציל אברהם את לוט במלחמת המלכים, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כז), ומצינו שם מהירות וזריות (בראשית יד, טו) **"ויירדף עד דן: ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויפם ויירדפם עד חובה."** ולכן המהירות היתה **"עד דן"**, ו"עד חובה", שמסמלים דין. כי כשהגיעו לדין אין יותר רדיפה ומהירות.

וכן הצלת לוט מסדום היתה בפסח, כמובא ב'רש"י' (בראשית יט, ג) שלוט אפה מצות למלאכים כי זה היה פסח. ומצינו שם מהירות וזריות (בראשית יט, טו) **"וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים בלוט לאמר וגו', ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריך ואל תעמד בכל הפכר ההרה המלט פן תספה."** הפתוב מצינו שההצלה היתה בבקר בזמן החסד, **"וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר."** וכן מזכר חסד בהמשך הכתוב **"ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי."**

וכן הזווג של בעז ורות לצורך הולדת דוד המלך, התחיל בפסח כמובא בפתוב (רות ב, כב) **"והמה באו בית לחם בתחלת קציר שערים"**. וכן במדרש (רות רבה ג, ו) **"ותלכנה שתיהן" אמר רבי שמואל בר' סימון אותו היום קציר העמר היתה.** ומצינו שם מהירות וזריות (רות ג, יח) **"ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי אם פלה הדבר היום"**. וכן **"אם פלה הדבר היום"**. ס"ת מה"ר בב' אפנים. וכן מזכר שם על בעז שעשה חסד, (רות ב, ט) **"ברוך הוא לה' אשר לא עזב חסדו"**. וכן רות מרמזת על מהירות.

וכן מובא ב'דעת זקנים מבגלי התוספות' (בראשית יח, יד) שהמלאכים היו אצל אברהם בפסח, ויש רמז לזהירות מחמץ בפתוב (בראשית יח, ו) **"מהרי שלש סאים קמח סלת לוישי ועשי עגות"**, דבשביל שלא יחמיץ היה צריך למהר.

וכן הפסוקים (שם ב, ז) "וַיִּרַץ לַקְרֹאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל" וכן "וְאֵל הַבְּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח" ס"ת חמ"ץ, לרמוז שהמהירות הייתה כדי להזהר מהחמץ, ובשביל זה עשה אברהם את כל מעשיו בזריזות. וכן תבת מצות מרמזת שצריך להיות צ"ו שהן האותיות האמצעיות במצות, ומסמלות זריזות. כמובא ברש"י (ויקרא ו, ב) "צו את אהרן, אין צו אלא לשון זריז. והם מרחיקים את הקלפה ששייכת לאותיות מ"ת שבמצות. וכן מצ"ה בחלוף א"ל ב"ם, עז"ב, מרמז על החלוף וההפך ממצה שהוא ענין העצלות והעזיבה, מאידך חמ"ץ בחלוף א"ל ב"ם ב"ז"ק, מסמל את החלוף וההפך מחמץ שהוא הבזק והמהירות. וכן זריזות בגימטריא פתור. וכן בראית העין צריך האדם להיות קל פנשר, לעצם עיניו בזריזות מראות ברע. דמובא בזהר (תיקונים קכב). שראיה בזמין ושמיעה בשמאל, וזמין צריך זריזות. וכן השתלשל בגשמיות שמהירות האור – ראיה, גדולה ממהירות הקול – שמיעה. לסמל שהראיה יותר מהירה וזריזה.

וכן מובא בספר 'למכסה עתיק' בשם מדרש שהשם של אמה של שרה היה טסה, ושם זה מסמל מהירות וזריזות. וכן טסה בגימטריא חסד עם האותיות. וכן שרה בגימטריא קהת, שממנו יצא שבט הכהנה המסמלת את מדת החסד. וכן שרה בארמית משמעותה להתיר, שמסמל את מדת החסד שמקלה ומתירה.

וכן רואים שעקר זמן הזריזות בעבודת ה' הוא בבקר בזמן החסד בעולם, שאז צריך לקום בזריזות לעבודת ה'. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהמחזיר נשמות לפגרים מתים ר"ת נמ"ה, כי כשקמים בבקר זה זמן הזריזות הנלקטת מנמלה. וכן האותיות לפני פו"ח ס"מ ונח"ש הן אותיות נמ"ה זריז"ה, לרמוז שזריזות למצוות מנצחת את פח הס"מ והנחש. דעניני העצלות באים מהסטרטא אחרא. וכן זריז בגימטריא קליפה, לרמוז שהזריז מצליח להתגבר על הקלפה.

מצינו בגמרא (ברכות ט:): ותיקין היו גומרין אותה עם הניץ החמה, כדי שייסמוך גאלה לתפלה, וברש"י שם (כו). ותיקין המקדימין למצות ומחזרים לעשות דבר בזמנו ומצותו. ומצינו בזהר (משפטים קיט): שחשיבות זמן הניץ, היא בגלל שמתנוצצת נקדת הנצח של היום, בבחינת חוט של חסד שמאיר למטה דרך הנצח, שהיא בתחתית קו החסד. וכן נצ"ח מרמז על הניץ חמה, וגם כאן רואים שהזריזות קשורה עם הארת החסד בבקר.

צב"י מסמל מהירות ברגלים רץ כצבי, ומאידך צב

מסמל איטיות ברגלים.

מובא בכתבי הרי"א חב"ר (שיח יצחק ח"ב ליקוטים ד') דו"ע כי יסוד נקרא צבי, כמו שכתוב "מכנף הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק", ואמרו רז"ל מה צבי הזה כשהוא ישן עינו אחת פתוחה, כי ב' עינים דיליה הם חסד וגבורה ובגלותא כשהזוג נפסק שאז הוא בסוד השנה אינו מאיר על ידי חסדים שבו, רק מסטרטא דגבורות לבד. רואים שהצבי הגשמי מסמל את הצדיק יסוד. וכן צבי הוא לשון חמדה ותשוקה השייכים להשפעת היסוד, כמו שאומרים בגססח האקדמות לחג השבועות צבי ואיתרעי בן ויהב לן אורייתא. ומתן תורה היה בבחינת נשואין של הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל. והוסיף הרה"ג ר' אליהו כחילה שליט"א שכן רואים על הכתוב (דברים ז, ז) "חשק ה' בכם", מתרגם אינקלוס: צבי יי בכון.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שְׁצַב"י מְסַמֵּל מְהִירוֹת בְּרַגְלִים **רַץ כְּצַבִּי**, וּמֵאִדָּךְ **צַב** מְסַמֵּל אִיטִיוֹת בְּרַגְלִים. וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזוֹ שְׁרַגְלִים קְשׁוּרוֹת עִם אוֹתִיוֹת **צ"ב** שְׁמַסְמֵלֹת אֶת סְפִירַת הַנְּצִיחַ שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינָת רַגְלָא וְהִיא קוֹבַעַת אֶת קְצֵב הַהֲלִיכָה. נִרְאֶה לְבָאָר שְׁאֵם נִכְנָסֵת הָאוֹת **י'** שְׁמַסְמֵלֵת אֶת הַיְסוּד, כְּמוֹ בְּצַב"י נִקְבַּל מְהִירוֹת בְּרַגְלִים, כִּינּוֹן שְׁרַק סְפִירַת הַיְסוּד עוֹלָה עַד הַמַּח וּמְבַרִיחָה מֵהַקְצָה אֶל הַקְצָה, בְּמִהִירוֹת. וְכֵן **צו**, מְסַמֵּל לְשׁוֹן זְרִיזוֹת, כְּמוֹבָא בְּרַש"י (ויקרא ו, ב) **אֵין צו אֵלָא לְשׁוֹן זְרִיזוֹת**. כִּי הוּא דוֹמָה לְצ"ב, אֲבָל יֵשׁ בּוֹ ו' שְׁמַסְמֵל אֶת הַיְסוּד. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּנִרְתִיק הַלוֹלָב שֶׁנִּפְתַּח בְּדֶרֶךְ כָּלֵל עַל יְדֵי רוֹכְסָן וּמְכַנָּה **רִיץ' רַץ'**, כִּינּוֹן שֶׁהַלוֹלָב הוּא בַחֲנִינַת חוּט הַשְּׂדֵרָה שְׁמַסְתֵּימִים בַּיְסוּד, וְנִרְתִיקוֹ מְרַמֵּז עַל הַרִיצָה וְהַמְהִירוֹת שֵׁיִשׁ בְּהַשְׁפַּעַת הַיְסוּד. וְכֵן הַרוֹכְסָן מְחַבֵּר שְׁנֵי צְדָדִים לְאַחַד שֶׁהוּא עֲנֻנּוֹ שֶׁל הַיְסוּד. וְכֵן **רוֹכְסָן** בְּגִימְטְרִיא **פּוּרִים** שְׁמֵאִיר אֶת הָאֶרֶץ הַיְסוּד, וּבְגִימְטְרִיא **שז"ל** שְׁמַסְמֵלֵת אֶת הַהַשְׁפָּעָה לְלַעֲמַת זֶה. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שְׁעוֹשִׂים רוֹכְסָן בְּמַכְנָסִים בְּמַקוֹם שֶׁהוּא בְּאוֹתָהּ בַחֲנִינָה שֶׁל נִרְתִיק הַלוֹלָב. וְכֵן **רִיץ' רַץ'** בְּגִימְטְרִיא **צְצִית** הַמְסַמֵּלֵת אֶת חוּטֵי הַצְּדִיק יְסוּד. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתְתֵּר בֵּין אוֹתִיוֹת **צִיצִית** הוּא **630** כְּמִנְיָן זְרִיזוֹת. וְהוֹסִיף הַרַה"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֵה זֹנְנֶנְשִׁין שְׁלִיט"א שֶׁבְּתַבַּת **רְצוֹן** הַמְסַמֵּל אֶת סְפִירַת הַכְּתָר יֵשׁ אֶת שְׁרֵשׁ הַרִיצָה, כִּי יֵשׁ חֲבוּר בֵּין הַכְּתָר לַיְסוּד, דֶּרֶךְ סְפִירַת הַדְּעַת שֶׁהִיא חִיצוֹנִיּוֹת הַכְּתָר. וְכֵן **יְסוּד** בְּגִימְטְרִיא **זִיגְזָגִים**, כִּי קוֹ הָאֲמָצַע מְאַחַד אֶת שְׁנֵי הַקְּוִים בְּבַחֲנֵינָת זִיגְזָג. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁלְכֵן הַבִּיאוֹ הַנְּשִׂאִים (במדבר ז, ג) **"שֵׁשׁ עֲגוֹלֹת צַב"** כִּי **שֵׁשׁ** הוּא הַיְסוּד בְּבַחֲנֵינָת אוֹת **י'**, וְהַבִּיאוֹ עֲגוֹלוֹת **צַב** שֶׁיַּחַד יִהְיֶה **צַב"י**.

וְכֵן עֲגוֹלוֹת **צַב** נִקְרְאוֹת בְּשֵׁם **צַב** בְּגִלְל הַפְּסוּי הַדּוֹמָה לְצַב שְׁמַכְסָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת שְׁעָלִיו. וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזוֹ עַל רַגְלֵי הָאִשָּׁה שְׁצַרִיכוֹת כְּסוּי וְצְנִיעוּת. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּרַש"י (שמות לח, ח) **אָמַר לוֹ הַקַּב"ה לְמֹשֶׁה קַבֵּל [תְּרוּמַת הַמְּקְרָאוֹת הַצְּבָאוֹת]**, כִּי אֵלּוֹ חֲבִיבִין עָלֵי מִן הַכֹּל, שְׁעַל יְדֵיהֶם הָעֲמִידוֹ הַנְּשִׂים צְבָאוֹת רַבּוֹת בְּמַצְרַיִם, כְּשֶׁהִיוּ בְּעַלְיָהֶם יְגָעִים בְּעִבּוּדַת פְּרָךְ הָיוּ הוֹלְכוֹת וּמוֹלִיכוֹת לָהֶם מְאֹכֵל וּמִשְׁתָּהּ וּמְאָכִילוֹת אוֹתָם, וְנוֹטְלוֹת הַמְּקְרָאוֹת וְכֹל אַחַת רוֹאֶה עֲצָמָה עִם בְּעָלָהּ בְּמִרְאָה וּמִשְׁדַּלְתוֹ בְּדַבְרִים לֹמַר אֲנִי נֹאֵה מִמֶּךָ, וּמִתּוֹךְ כֶּךָ מְבִיאוֹת לְבַעֲלֵיהֶן לִידֵי תַאֲוָה וְנִזְקָקוֹת לָהֶם וּמִתְעַבְרוֹת וְיוֹלְדוֹת שָׁם, וְרוֹאִים שֶׁהַמְּקְרָאוֹת הַצְּבָאוֹת הָיוּ כְּלִים שֶׁל צְנִיעוּת שְׁעוֹרְרוּ תַאֲוָה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ לִיצוֹר אֶת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּמַצְרַיִם מִתּוֹךְ קִדְשָׁה וְטְהָרָה. מִמִּילָא הֵן מְסַגְלוֹת לְהַמְשִׁיךְ לְהִיּוֹת כְּלִים שֶׁל צְנִיעוּת, לְשַׁמֵּר עַל הַכְּהֻנִּים שְׁלֵא יִפְּשְׁלוּ כְּשִׁחְיָבִים לְרִאוֹת אֶת הַנְּשִׂים לְהַקְרִיב לְשָׁמֶן. וְלָכֵן מִתֵּר הִזְיָה לְכַהֲנִים לְרִאוֹת אֶת הַנְּשִׂים רַק דֶּרֶךְ מְקְרָאוֹת אֵלּוֹ, שֶׁבְּהֵן יֵשׁ סִגְלָה שֶׁתִּשְׁמַר הַצְּנִיעוּת, כִּינּוֹן שֶׁהֵן כְּלִים שֶׁהִיוּ מִיעֲדִים לְצְנִיעוּת. וְכֵן **"צְבָאוֹת"** וְצְנִיעוּת מִתְחִילוֹת וּמְסַתֵּימוֹת בְּאוֹתָן אוֹתִיוֹת.

וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל' (ערך צבי) שֶׁדְּרָכּוֹ שֶׁל הַצְּבִי לְהוֹלִיד תְּאוּמִים, כְּפִי שְׁרוּאִים מֵהַפְּסוּק שֶׁהַבְּאֵנו **"תְּאוּמֵי צְבִינָה"**, וְהַבְּאֵנו בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלָב' מֵהַזֶּהר (יתרו עח:) שֶׁבַחֲשַׁמֵּל יֵשׁ בַּחֲנִינַת תְּאוּמִים, וְהַתְּאוּמִים הֵם בַּחֲנִינַת מַלְכוּת. יוֹצֵא שְׁצַבִּי שְׁמוֹלִיד תְּאוּמִים מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁמִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' י. א. שְׁלִיט"א שְׁצַבִּינָה אוֹתִיוֹת **בִּיצָה** שֶׁהִיא בְּגִימְטְרִיא **מ"ה ב"ן** וּמְסַמֵּלֵת חוּד יְסוּד וּמַלְכוּת. וְכֵן **צְבִינָה** מְרַמֵּזֵת עַל **צְבִי** הַמְתִּיחַד עִם הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינָת אוֹת ה'. וְלָכֵן כְּתוּב (שה"ש ד, ה) **"שְׁנֵי שְׂדִיךְ כְּשֵׁנֵי עֲפָרִים תְּאוּמֵי צְבִינָה הָרוּעִים בְּשׁוֹשְׁנִים"** כִּי **שׁוֹשְׁנִים** מְסַמֵּלוֹת אֶת הַמַּלְכוּת.

וְכֵן מְצִינּוֹ שְׁאָרְץ יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוֹת אָרְץ צְבִי, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ירמיה ג, יט) **"אָרְץ חֲמֵדָה נַחֲלַת צְבִי"**. וְכֵן (יחזקאל כ, טו) **"צְבִי הִיא לְכָל הָאָרְצוֹת"**. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' אֱלִיעֶזֶר כַּחֲלִיָּה שְׁלִיט"א שְׁמֵלוֹי אוֹתִיוֹת **צַב"י** עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא **434** כְּמִנְיָן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. כִּי הַיְסוּד מְשַׁפִּיעַ לְמַלְכוּת.

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (מגילה ו) **כִּי נַח נִפְשִׁיה דְּרַבִּי זִירָא פְּתַח עָלֶיהָ הָהוּא סַפְדָּנָא אָרְץ שְׁנַעַר הָרָה וְיִלְדָה, אָרְץ צְבִי גִדְלָה שְׁעִשׂוּעִיהָ**. נִרְאֶה דְלָכֵן הוּא אָמַר אָרְץ צְבִי וְלֹא אָרְץ יִשְׂרָאֵל, לְרַמֵּז שְׁרַבִּי זִירָא הִזְיָה בְּבַחֲנֵינָת צְבִי שְׁקִשׁוּר לְאָרְץ

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מִלְאָךְ הַבְּרִית' ל'בֵּן אִישׁ חַי' (פ' בהעלותך) בְּשֵׁם מַהֲרֵי אֶלְגָּאזִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת מַחְנֵה עַל שֵׁם שְׁשֵׁם הַשְּׂכִינָה חוֹנָה. רוֹאִים שֶׁהַשְּׂכִינָה הַשּׁוֹרָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת מַחְנֵה. וְכֵן מַחְנֵה בְּגִימְטְרִיא צְבִי, דְּשִׂכְנָה זֹה הִיא בְּבַחֲיַת צְבִי. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'דּוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת' (ע' קלו) שְׂמִחָנָה ס"ת "מְשַׁמַּח חֶתָן עִם הַכֶּלֶה".

"אִישׁ" בְּגִימְטְרִיא "לְרַעְהוּ".

נִרְאֶה דְּלִכּוֹן תִּקְנֵנוּ בְּפוּרִים "מְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנֹת לְאַבְיָנִים", שִׁזָּה דְבַר שֶׁלֹּא מְצִינֵנוּ בְּשׁוּם יוֹם טוֹב. דְּכִיּוֹן שֶׁהָרַע שֶׁבְּנֵגָה מִסְתַּלַּק מִכָּל הַדְּבָרִים הַגְּשָׁמִיִּים, וְאֶפְלוּ הַמָּמוֹן הַגְּשָׁמִי שִׁיָּךְ בְּפוּרִים רַק לְצַד הַקְּדָשָׁה, לְכֹן תִּקְנֵנוּ שְׁכָל אֶחָד יִשְׁלַח מְנוֹת לַחֲבֵרוֹ וְיִתְעַרְבֵב הַמְזוֹן הַגְּשָׁמִי שֶׁל כֻּלָּם, לְסַמַּל שֶׁעֲכָשׁוּ הַכֹּל קְדָשָׁה, וּבִקְדָשָׁה הַכֹּל בְּאַחַדוֹת. וְאִין הַפְּרָדָה בֵּין הַמְזוֹן שְׁלִי לְמְזוֹן הַזּוֹלָת, אֲלֵא הַכֹּל מִתְאַחַד. וְכִפִּי שְׂמִצִּינוּ בְּגִמְטְרִיא (מִגִּילָה ז'): **אַבְיָ בֵר אַבִּין וְר' חֲנִינָא בֵר אַבִּין מְחַלְפֵי סְעוּדַתֵיהוּ לְהַדְדִי**. וְכִפִּי שְׂרוּאִים בְּדִין עֲרוּבֵי חֲצֵרוֹת וְשִׁתּוּפֵי מְבוֹאוֹת שָׂאֵם כָּל אֶחָד נוֹתֵן פֶּת, וּמְקַבְּצִים כָּל הַכְּכָרוֹת שֶׁל כֻּלָּם לְמִקּוּם אֶחָד, זֶה נֶחֱשֵׁב כְּאִלוּ כֻּלָּם גָּרִים בְּבֵית אֶחָד, דְּלִנְתִינַת מְזוֹן לְשֵׁנֵי יֵשׁ כַּח לְאֶחָד אֶת כֻּלָּם שִׁיחֲשִׁבוּ כְּמִשְׁפָּחָה אַחַת מִמֶּשׁ. וְכֵן מְצִינֵנוּ בִירוּשְׁלָמִי (עִירוּבִין כ:): **א"ר יְהוֹשֻׁעַ מִפְּנֵי מַה מְעַרְבִין בְּחֲצֵרוֹת מִפְּנֵי דְרַכֵּי שְׁלוֹם**. וְכֵן הַכְּתוּב (אֶסְתֵר ט, כב) **"יְמֵי מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ"** ס"ת הַשְּׂתַחֲוִיָּה, דְּהַשְּׂתַחֲוִיָּה מְסַמְּלֵת הַתְּבַטְלוֹת בְּפְנֵי הַדְּרָגוֹת הַגְּבוּהוֹת שָׂאִין שֵׁם נִפְרָדִים, וְכֻלָּם מִתְאַחַדִּים וּמִתְבַטְּלִים וְנִכְלָלִים בְּאוֹר אִין סוּף, כְּדַבְּאַרְנֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'אִין יְשִׁיבָה בְּעֲזָרָה'. וְכֵן מוֹבָא מִהַרְהַ"ג ר' מִשֶׁה יַעֲקֹב שְׁלִיט"א שְׂמִנּוֹת בְּגִימְטְרִיא **ב' פְּעָמִים רמ"ח** לְרַמֵּז שְׂמֵאֶחָד אֶת הַרמ"ח שֶׁל הַנוֹתָן, עִם הַרמ"ח שֶׁל הַמְקַבֵּל לְהִיּוֹת אֶחָד מִמֶּשׁ.

וְכֵן שְׂמַעְתִּי מִהַרְהַ"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א **ש"אִישׁ" בְּגִימְטְרִיא "לְרַעְהוּ"** לְרַמֵּז שָׂאֵם אֲדָם רוֹאֶה אֶת חֲבֵרוֹ כְּמוֹהוּ מִמֶּשׁ, בְּסוּד **"וְאֶהְבֵּת לְרַעֲךָ כְּמוֹךְ"** אֲזִי הוּא זֹכֵךְ לְמַדְרַגַת **"מְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ"**, וְכִפִּי שְׂמוֹבָא מִה'חֲדוּשֵׁי הַר"ם' שֶׁהַחֲשׂוֹךְ הֵכִי גְדוֹל הוּא כְּשֶׂאֲדָם אִינוּ רוֹאֶה אֶת חֲבֵרוֹ, וּמְרַמֵּז בְּמַכַּת חֲשׂוֹךְ שֵׁם כְּתוּב (שְׁמוֹת י, כג) **"לֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אַחֲרָיו"**. וּבְפוּרִים כִּיּוֹן שְׁכָל אֶחָד רוֹאֶה אֶת זֻלְתוֹ בְּמִשְׁלּוֹחַ מְנוֹת וּמִתְנֹת לְאַבְיָנִים לְכֹן כְּתוּב **"לִיְהוּדִים הִיָּתָה אוֹרָה"**. וְכֵן שְׂמַעְתִּי שֶׁהַכְּתוּב (מִיכָה ז, ח) **"כִּי אֲשַׁב בְּחֲשָׁךְ הוֹי"ה אוֹר לִי"** בְּגִימְטְרִיא **מְרַדְכֵי אֶסְתֵר**. וְכֵן שְׂמַעְתִּי מִהַרְהַ"ג ר' נִיסָן קַפְּלָן שְׁלִיט"א שְׂבִיּוּם הַכְּפוּרִים מְקַטִּירִים קְטֹרֶת בֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים שֶׁפְּנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אַחֲרָיו, וּבְפוּרִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל פְּנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אַחֲרָיו בְּמִשְׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ. וְכִפִּי שְׂמִצִּינוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים נז): שִׁיּוֹם הַכְּפוּרִים הוּא כְּמוֹ פוּרִים, **כְּפוּרִים**.

שְׂמַעְתִּי מִהַרְהַ"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁשְׂאוּל מִנָּה אֶת יִשְׂרָאֵל ב' פְּעָמִים, בְּפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה כְּתוּב (ש"א יא, ח) **"וַיִּפְקְדֵם בְּבִזְקָה וַיְהִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלְף וְאִישׁ יְהוּדָה שְׁלֹשִׁים אֶלְף"**. וּבְפַעַם הַשְּׁנִיָּה כְּתוּב (ש"א טו, ד) **"וַיִּשְׁמַע שְׂאוּל אֶת הָעָם וַיִּפְקְדֵם בְּטַלְאִים מֵאֲתִים אֶלְף רַגְלֵי וַעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אֶת אִישׁ יְהוּדָה"**. וְכִשֵּׁם שְׂכָאן הִיָּתָה בְּתַחֲלֵה בְּחִינַת עֲנִיּוֹת שְׂמִנָּאֵם **בְּבִזְקָה** הִיּוּנוֹ עִם **שְׁבָרֵי חֲרָסִים**, וְאַחַר כֵּךְ מְנָאֵם בְּאֶפְן שֶׁל עֲשִׁירוֹת **בְּטַלְאִים**, כֵּךְ הַשְּׂתַלְשֵׁל אֲצֵל זְרַעוֹ שֶׁל שְׂאוּל שֶׁהָיוּ בְּתַחֲלֵה בְּבַחֲיַת עֲנִיּוֹת בְּגִזְרַת הַמֶּן שֶׁבִקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד וְלֵאבֹד, וְהִיָּתָה הַנְּהַגָּה שֶׁל דִּין שֶׁהוּא בְּבַחֲיַת אַחֲרָיו, כִּי פְּגָמוֹ אֶת הַפְּנִים כְּשֶׁנֶּהְנוּ מִסְעֵדַת אַחְשׁוּרוֹשׁ שֶׁהִיָּתָה **180** יָמִים כְּמִנְיַן **פְּנִים**. וְאַחַר כֵּךְ כְּשֶׁעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה זְכוּ לְעֲשִׁירוֹת. וְכֵן **בְּזִ"ק** בְּחֵלוֹף א"ל ב"ם **חמ"ץ**, וְאַחַר כֵּךְ מְנָאֵם **בְּטַלְאִים** שֶׁהָיוּ קָרְבַן פֶּסַח. כֵּךְ הַשְּׂתַלְשֵׁל אֲצֵל זְרַעוֹ שֶׁל שְׂאוּל בִישׁוּעָה שֶׁהַתַּחֲלֵה כְּשֶׁתְּלוּ אֶת הַמֶּן בִּימֵי הַפֶּסַח. וְכֵן אִם נִשְׁבֵּר מִסְפֵּר **חר"ס** לְשָׁנִים בְּבַחֲיַת שְׁבָרֵי חֲרָסִים נִקְבֵּל מִסְפֵּר **קד"ל** שֶׁהוּא הַתְּרַגּוּם שֶׁל **עֲרַף** שְׂמִסְמַל הַנְּהַגַת אַחֲרָיו שֶׁל עֲנִיּוֹת, וְאִם נֶחֱשֵׁב ב' פְּעָמִים **טַלְאִים**, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב **"בְּטַלְאִים"** נִקְבֵּל מִסְפֵּר **פְּנִים** שְׂמִסְמַל הַנְּהַגָּה שֶׁל עֲשִׁירוֹת וְאִישׁ לְרַעְהוּ כְּדַלְעִיל. וְכֵן **בְּטַלְאִים** ר"ת אִישׁ יְהוּדִי בְּשׁוֹשׁן מְרַדְכֵי טוֹב לְעָמוֹ. וְכֵן **בְּזִק**

טלאים בגימטריא **צדקה** שמסמלת את אור הפורים שהוא אור עטרת היסוד שמסמל יחוד פנים בפנים. כמובא בספר 'שערי אורה' (שער ב) **דע כי שלשה שמות הם צד"ק וצדק"ה, ומדת אל חי נקראת צד"ק, ומדת אדנ"י נקראת צד"ק, ומדת צדיק משפיע ברפתו בצדק, אותו השפע והאצילות נקרא צדקה, נמצאו שלש השמות הללו מתאחדים כאחד, צד"ק לתת, צד"ק לקבל, צדק"ה הוא סוד המתנה והחבור. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפני קרה"ו של המן הן **צדק"ה**. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' ש**צדקה מגלה** בגימטריא **זרע**.**

נראה דשרש תקנת מתנות לאביונים הוא מאותו טעם, כדי לערבב את הממון של כלם, ולסמל שהכל באחדות. דשרש תקנה זו היה בשביל שישתמשו במעות לסעדת פורים כמו המשלוח מנות שמיעד לסעדת פורים, ולא משום צדקה.

דמצות צדקה יש כל השנה אלא שתקנו לתת מעות לאביונים, כדי שיקזמו בזה גם מצות צדקה, כפי שמשמע מהשור"ע (א"ח תרצד א) **אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו לטל נותנים לו**. ומקורו מהריטב"א (ב"מ עח:): **אין מדקדקין בדבר לומר זה עני ולותיב ליה טפי, אלא לכלם נותן בשוה ואפלו לעשיר שבהם**. רואים שנותנים גם לעשיר, ומבאר לדברינו דשרש התקנה היה לערבב את הממון. ואם עשיר פושט יד חזבים לתת לו, דהטעם של ערבוב הממון שיד גם בעשיר. וכן נראה דטעם המנהג של נתינת דמי פורים גם לעשירים, הוא כדי לערבב הממון. ובשבת אף על פי שהרע שבנגה מסתלק מהדברים הגשמיים, איננו מסתלק מהממון הגשמי ולא שיד לתקן שיערבבו הממון. וכן משלוח מנות לא שיד שיתקנו בשבת דעלולים להכשל בטלול מרשות לרשות. וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' שבפורים מניחים תפלין ובשבת אין מניחין, דתפלין משפיעים את שפע הממון הגשמי, ובשבת שפע זה מקצה ואינו שיד לשבת, מה שאין כן בפורים. וכן מובא ב'שער הפנות' להאריז"ל (פורים ח"ב ע' שלב) שבפורים כל הפושט יד נותנים לו, היות שיש הארה גדולה מאד שהיא למעלה מהשבת, איננה מבחינה בין אחד לשני, ונותנת לכלם, ורואים שמקשר את הדין של "כל הפושט יד נותנים לו" לאור הגדול של פורים. וכן מובא בספר הלכותיים לרמ"ד וואלי זצ"ל (תקלז) שגם בגן עדן יש בפורים משלוח מנות והחלפת אורות זה עם זה, ואין את הענין של כל אחד נכזה מחפתו של חברו. וכן מובא בספרים שהאור של פורים כולל את כל החגים, לכן **פורים ר"ת פסח, ו' בסיון, ראש השנה, יום הכפורים, ס המרמז על קרבנות חג הסוכות, וד' דפנות הסכה**.

מובא במגן אברהם (א"ח תרצב, א) שצריך לכוון בברכת שהחינו שאומרים ביום פורים על המגלה, גם על מצוות היום, משלוח מנות וסעדת פורים. והאחרונים מקשים מדוע לא הזכיר המגן אברהם את מצוות מתנות לאביונים. ומבאר לדברינו דשרש מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים הוא אותו שרש, לערבב את הממון של כלם. ואם הוא מכון על משלוח מנות זה כולל גם את מתנות לאביונים. ומרמז במגלת אסתר שבתחלה כתוב (ט, יט) **"שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו"**, ולא מזכר מתנות לאביונים, ואחר כך כתוב (שם כב) **"לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים"**. דשרש תקנת מתנות לאביונים הוא חלק מתקנת משלוח מנות להחליף את הממון, ואחר כך הוסיפו לתת לאביונים ולקיים בממון גם מצות צדקה.

ונראה דלכן תקנו מתנות לאביונים שהם בדרגה יותר נמוכה מענינים, כפי ששמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שאביון** בגימטריא **69** שהוא אחד פחות מע' שבמלויה היא **ע"ן** אותיות **עני**, היינו שהאביון הוא בדרגה פחותה מהעני, ויוצא שהוא גם בדרגה פחותה מהעני שמספרו **ע'**, וכל זה מרמז שהאור יורד למטה מטה לדרגות הנמוכות ביותר כמו יין שיוורד למטה.

קִישׁ קִישׁ בְּגִימַטְרִיא אַחֲשֻׁרוּשׁ.

שְׁמֵעָתִי מִהֲרָה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שְׁמָזָה, שְׁקִרְיָאֵת מַגְלַת אָסְתֵר שְׂבָאָה מִשְׁרָשׁ שְׁמָעִי וְקִישׁ, גִּלְתָּה אֶת הַהֶסְתֵר בְּסוּד יַיִן הַמְּגִלָּה, הַשְּׁתַלְשֵׁל הַפֶּתֶגֶם בְּגִמְרָא (ב"מ פה:). אֶסְתִּירָא בְּלַגְיָנָא קִישׁ קִישׁ קִישׁ אֶסְתִּירָא מִרְמָז עַל אָסְתֵר, בְּלַגְיָנָא מִרְמָז עַל מַגְלָה, וְגַם עַל הַקְּנִקוּ יַיִן שֶׁל פּוּרִים, וְהַשְּׁמֵעַת קִישׁ קִישׁ, מִרְמָז עַל שְׁמָעִי בֶּן קִישׁ. וְכוּן קִישׁ מִרְמָז עַל קִרְיָאֵת הַמְּגִלָּה. הִינְנוּ שְׁמַתְגַּלְהָה הַהֶסְתֵר שֶׁל הָאָדָם כְּשֶׁמְקַשְׁקֵשׁ קִישׁ קִישׁ בְּבַחֲנֵינַת מַטְבַּע שְׁמִשְׁמִיעַ קוֹל בְּקְנִקוּ יַיִן, וּמְשִׁמֵּעַ קוֹלוֹ בְּדַבְרֵי שְׁלֹמֹד. כִּי מַגְלוֹי הַהֶסְתֵר שֶׁל מַגְלַת אָסְתֵר, מִשְׁתַּלְשֵׁלִים כָּל גְּלוֹיֵי הַהֶסְתֵר שְׂבָעוּלָם.

וְכוּן מְצִינוּ בְּגִמְרָא שְׁקִישׁ פְּרוּשׁוֹ לְהַקִּישׁ, (מגילה יב:). "בֶּן קִישׁ" שֶׁהַקִּישׁ עַל דְּלִתֵי רַחֲמִים וּפְתָחוֹ לוֹ. וְכוּן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּפּוּרִים לְהַשְׁמִיעַ קִישׁ בְּרַעְשׁוֹ. וְהוֹסִיף הֲרַה"ג ר' נְפִתְלֵי הַלּוֹי שְׁלִיט"א שְׁקִישׁ בְּגִמְטְרִיא שְׂמַע, כִּינּוּן שְׁעִנְיָנוּ לְהַשְׁמִיעַ. וְכוּן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמֵיּוֹת שְׁמִכְיָנִים עֲגָה לְפּוּרִים שְׁשִׁמוֹ קִישׁ. וְכוּן קִישׁ בְּגִמְטְרִיא רְקִיק שְׁפְרוּשׁוֹ עֲגָה. וְכוּן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמֵיּוֹת בְּאִירָאן, אֲרַצְם שֶׁל מְדְכֵי וְאָסְתֵר, אִי שֶׁל נָפֶשׁ שְׁשִׁמוֹ קִישׁ. וְהוֹסִיף הֲרַה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֶר שְׁלִיט"א שְׁיָאִיר שְׁמָעִי קִישׁ ס"ת שִׁיר שְׁמַסְמַל אֶת שְׁמַחַת פּוּרִים בְּסוּד קִישׁ קִישׁ קִישׁ. וְכִפִּי שְׂרוּאִים שֶׁהַשְּׁתַלְשֵׁל בְּפּוּרִים שְׁמַקְשֵׁקִישִׁים הֲרֵבָה בְּבַחֲנֵינַת קִישׁ קִישׁ קִישׁ. וְהוֹסִיף הֲרַה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שְׁשִׁרְשׁ קִישׁ וּפּוּרִים נִרְמָז גַּם בְּסִימְנֵי הַטְּהָרָה שֶׁל מִזֵּל אָדָר דְּגַיִם, סִנְפִיר וְקַשְׁקֶשֶׁת.

וְהוֹסִיף הֲרַה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שְׂאָסְתֵר הַתְּפִלָּה לְפָנֵי שְׁנִכְנֶסָה לְאַחֲשֻׁרוּשׁ אֶת מַזְמוֹר כ"ב בְּתַהֲלִים שֶׁם מְזַכֵּר שֶׁרֵשׁ קְדוֹשׁ בְּגִמְטְרִיא קִישׁ: "לְמִנְאֶחַ עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מַזְמוֹר לְדוֹד: אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲזַבְתִּינִי רְחוּק מִישׁוּעָתִי דְבַרִּי שְׂאֲגָתִי: אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם וְלַיָּלָה וְלֵילָה וְלֵילָה וְלֹא דָמְיָה לִי: וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: בְּךָ בְּטָחוּ אֲבֹתֵינוּ בְּטָחוּ וְתַפְלִטְמוּ: אֵלֶיךָ זַעֲקוּ וְנִמְלָטוּ בְּךָ בְּטָחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ". וְכוּן שֶׁרֵשׁ בַּט"ח שֶׁהִיא הַזְּכִירָה כֶּמֶה פְּעָמִים מִרְמָז עַל שֶׁרֵשׁ קְדוֹשׁ, כִּי מַלּוֹי אוֹתִיוֹת בַּט"ח בִּ"ת ט"ו ח"ת ח"ת עוֹלָה קְדוֹשׁ, וְיֵשׁ כְּאֵן רְמָז עַל קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ. וַיִּתְּכוּ שְׁזָה הַסּוּד שֶׁל קִישׁ קִישׁ קִישׁ רְמָז לְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קִישׁ קִישׁ שְׁעַל זֶה הִיא הַתְּפִלָּה. וְכוּן הִיא הַתְּפִלָּה בְּזֻכוֹת אָבוֹת "בְּךָ בְּטָחוּ אֲבֹתֵינוּ" וְהִיא הֵיטָה נְכֻדָה שֶׁל שְׁנֵי קִישׁ, אֶחָד אָבִי יָאִיר שֶׁהִיא אַח אָבִיָּה אַבִּיחִיל, וְכוּן אָבִי שְׂאוּל נִקְרָא קִישׁ, וְלִכּוּן הִיא הַתְּפִלָּה בְּסוּד קִישׁ קִישׁ קִישׁ, לְהַזְכִּיר אֶת שְׁנֵי זִקְנֵיָה שְׁנִיבָרְאוּ קִישׁ. וְכוּן אֶסְתִּירָא בְּלַגְיָנָא מִרְמָז עַל אָסְתֵר שֶׁהֵיטָה בְּחֶצֶר גִּנַּת בֵּיתֵנוּ הַמְּלִךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ וְשֶׁם הִיא הַתְּפִלָּה אֶת הַתְּפִלָּה. וְכוּן קִישׁ קִישׁ בְּגִמְטְרִיא אַחֲשֻׁרוּשׁ.

כְּתוּב (דְּבָרִים כז, ט) "וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה וְהִפְתָּנִים הַלְוִיִּם אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְכַּת וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נַהֲיִיתָ לָעַם לֵה' אֱלֹהֶיךָ". וּמְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (שֵׁה"ר ב, יח) "וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה וְהִפְתָּנִים הַלְוִיִּם אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְכַּת וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נַהֲיִיתָ לָעַם לֵה' אֱלֹהֶיךָ". וְכִי הַיּוֹם קִבְּלוּ הַתּוֹרָה וְהֵלָא כָּבֵר אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה וְאַתָּה אִמְרַת הַיּוֹם הַזֶּה, אָלָא מִלְּמַד כִּינּוּן שְׁשָׁנָה לְהֵם מֹשֶׁה אֶת הַתּוֹרָה וְקִבְּלוּהָ בְּסִבֵּר פְּנִים יְפוֹת הַעֲלָה לְהֵם הַכְּתוּב כָּאֲלוֹ קִבְּלוּהָ הַיּוֹם מִהֵר סִינֵי. וְלִפִּי זֶה הַכְּתוּב מִרְמָז עַל קְבֻלַּת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה שֶׁהִיא בְּפּוּרִים. וּמְצִינוּ בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת סג:). "הִסְכַּת וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל" הֵס, וְאַחַר כֵּן כְּתוּב. כְּדַרְבָּא, דְּאִמְרַת רַבָּא, לַעוֹלָם יִלְמַד אָדָם תּוֹרָה, וְאַחַר כֵּן יִהְיֶה. וּבְאֵר הֲרַה"ג ר' י. א. שְׁלִיט"א שְׂכַתַּת בְּגִמְטְרִיא קִישׁ קִישׁ שְׁמַרְמָז עַל הָאוּר שֶׁל פּוּרִים. וְכוּן הַכְּתוּב "לֵאמֹר הִסְכַּת" אוֹתִיוֹת אָסְתֵר"ר הַמְּלִכָּה.

הַתָּוּ בְּגִימַטְרִיא שֵׁם כַּד"ת כִּי הוּא הִיָּה מְזַרְע דָּוִד

וְהָאִיר בּוֹ הַשֵּׁם כַּד"ת, וְלָכֵן נִהְרַג עַל יְדֵי הַמֶּן, כִּי שֵׁם

כַּד"ת לֹא הָאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן.

כַּתוּב: (אסתר ט, יא) "בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפָּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה הֲרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדַּד חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשָׂרַת בְּנֵי הַמֶּן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ וּמֵה שְׂאֵלְתֶךָ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמֵה בְּקִשְׁתֶּךָ עוֹד וְתַעֲשׂ: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנְתֶּן גַּם מָחָר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת עֲשָׂרַת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כִּן וַתִּנְתֶּן דַּת בְּשׁוֹשׁן וְאֵת עֲשָׂרַת בְּנֵי הַמֶּן תִּלּוּ: וַיִּקְהֲלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר וַיִּהְיֶה בְּשׁוֹשׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם". וְרוֹאִים שְׂאֵסְתֵּר בְּקִשָּׁה עוֹד 500 שָׁיְהִיּוּ יַחַד 1000 הַרוּגִים וּבִפְעַל הָיָה רַק עוֹד 300 שֶׁהִגִּיעוּ יַחַד לִ800, וְנִרְאָה לְבָאֵר שְׂאֵסְתֵּר בְּקִשָּׁה שָׁיְהִיּוּ 1000 שֶׁהוּא אוֹר הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה, כַּמּוּבָא מִהַגְרָ"א 'קוֹל הַתּוֹר' (פֶּרֶק ב' סִימָן ל"ה) "הַקְּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצֵּעִיר לְגוֹי עֲצוּם", "הַקְּטָן" הֵינּוּ אֶפְרַיִם, כַּכְּתוּב "אֲחִיו הַקְּטָן יִגְדַל מִמֶּנּוּ". וְכֵן "הַצֵּעִיר" הוּא אֶפְרַיִם, וְהַכֹּפֵּנֶה, אִם הוּא יִגִּיעַ עַד דְּרָגַת הָאֶלֶף פְּחוּת אֶחָד, הֵינּוּ ט"צ בִּיְסוּד, שֶׁהוּא הַדְּרָגָה הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל אֵיתְעָרוּתָא דְלַתְתָּא, אַז אֲנִי ה' אֶפְלוּ בַעֲתָה אַחִישֶׁנָּה. כִּי אַז דְּרָגַת הָאֶלֶף עֲצָמָה מִשְׁתַּלְמֶת בְּעֲנֵי שְׂמִיא בְּדָרְךָ נְסִית כְּלָה. "וְעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב" בְּגִימַטְרִיא ט"צ"ץ, מְנַן חֲלָקִים שְׁנַתְחַלְקָה תְּקוּפַת עֲקֵבְתָא דְמִשְׁיחָא, "וּמִמֶּנָּה יוֹשֵׁעַ". מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּגִימַטְרִיא ט"צ"ץ עִם הַפּוֹלֵל, כִּי הַמְּסַפֵּר אֶלֶף הוּא כְּנֻגַד מִשֶּׁה רַבְּנוּ שֶׁהוּא הַגּוֹאֵל אַחֲרוֹן וּמִשְׁלִים לְמִסְפָּר אֶלֶף, בְּסוּד "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה". וְלָכֵן בְּקִשָּׁה אֶסְתֵּר "יִנְתֶּן גַּם מָחָר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם" כַּמּוּבָא בְּסִפְר 'קִהְלַת יַעֲקֹב' כַּד"ת ר"ת כ"ד תְּכַשִּׁיטִין, וְהֵם סוּד כ"ד צְרוּפֵי אַדְנִי, וּבְהֵן מִתְקַשֵּׁט מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ, וְשֵׁם זֶה [כַּד"ת] חֲקוּק עַל מִצְחוֹ. הֵינּוּ שְׂאֵסְתֵּר בְּקִשָּׁה אֵת שֵׁם כַּד"ת שְׁעוּלָה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כְּדִי לְזַכּוֹת לַתְּקוּן הַשְּׁלָם, וּבִפְעַל הִיא קְבֻלָּה רַק 800 שֶׁהִיא הָאֵרַת פּוּרִים מֵאַבָּא וְאַמָּא. וְכֵן הַחֲטָא שֶׁל פּוּרִים שֶׁנִּהְיָו מִסְעֵדַת אַחֲשׁוּרוּשׁ הִיָּה פְּגָם בְּשֵׁם כַּד"ת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אסתר א, ח) "וְהִשְׁתַּיָּה כְּדַת אֵין אֲנִס כִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ". וְכֵן רוֹאִים עוֹד קוּדָם לָכֵן שְׂאֵסְתֵּר הַרְגִישָׁה שְׁשֵׁם כַּד"ת לֹא נִמְצָא אֶתָּה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אסתר ד, טז) "וּבִכְן אָבוּא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא כְדַת וְכֹאֲשֶׁר אֲבָדְתִי אֲבָדְתִי". מֵאִידֵךְ בְּעֲנֵי הַנְּשִׁים וְהַמְּלָכוֹת דְקַלְפָּה מְזַכֵּר כְּמָה פְּעָמִים "כְּדַת" (אסתר א, טו) "כְּדַת מֵה לַעֲשׂוֹת בְּמַלְכָּה וְשִׁתִּי", (שם ב, יב) "מִקֵּץ הַיּוֹת לֵה כְּדַת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ". לְרַמֵּז שֶׁהַשֵּׁם כַּד"ת הִיָּה שְׁבוּי בַּמְּלָכוֹת דְקַלְפָּה בְּאוֹתוֹ זְמַן.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁהַתָּוּ הִיָּה מְקַשֵּׁר בֵּין מְרַדְכֵי לְאַסְתֵּר לְהַבִּיא אֶת הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל, דְּהַתָּוּ בְּגִימַטְרִיא שֵׁם כַּד"ת כִּי הוּא הִיָּה מְזַרְע דָּוִד וְהָאִיר בּוֹ הַשֵּׁם כַּד"ת, וְלָכֵן מוּבָא בְּתוֹסְפוֹת (ב"ב ד.) שְׁדַנְיָאֵל נִהְרַג עַל יְדֵי הַמֶּן, כְּשִׂרָאָה הַמֶּן שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר בֵּין מְרַדְכֵי לְאַסְתֵּר. כִּי שֵׁם כַּד"ת לֹא הָאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן כְּדַבְּאַרְנוּ, וְזֶה גֵרַם לְהַמֶּן לְהִתְגַּבֵּר עַל דְּנִיָּאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנַת עֲתִיד' (תְּשׁוּב"ב ע' קכט) שְׁדַנְיָאֵל בְּגִימַטְרִיא הַמֶּן, כִּינּוּן שֶׁהוּא הִיָּה הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל הַמֶּן. וְכֵן הַכְּתוּב (אסתר

ו, א) "ויאמר המלך מה נעשה [בגימטריא התך או שם כד"ת] יקר וגדלה [בגימטריא משיח] למרדכי על זה". כי התעורר אצל אחשורוש הניצוץ של שם כד"ת להביא ישועה לישראל.

וכן מובא בספר 'אמונת עתיק' (תשנ"ב ע' קט) שדגניאל נענש בגלל שנתן עצה לנבוכדנאצר (דניאל ד, כד) **"וחטאך בצדקה פרק ועויתך במחו ענין הו תהוה ארכה לשלותך"**. והענש בא לו על ידי המן שהוא היה הלעמת זה שלו, ולמד מעצתו לתת צדקה, כמובא במפרשים שהמן שקל עשרת אלפים כפר כסף לתת לעניים. וכן **הת"ך** מרמז בכתוב שאמר מרדכי להתך: (אסתר ד, ז) **"ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך ביהודים לאבדם"**. היינו שמרדכי רמז לו שיש עליו דין בגלל **פרשת הכסף** שהמן למד ממנו לתת צדקה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפני **קרה"ו**, הן **צדק"ה**. ומבאר לדברינו שמרדכי רמז לו שיש עליו דין בגלל **פרשת הכסף** שהמן למד ממנו לתת צדקה. וכן האותיות אחרי **קרה"ו** היינו שמקבלות את השפע מקרה"ו, הן **ו' זר"ש**. היינו היסוד של המן ועמלק שמשפיע לזרש. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' ש**צדקה מגלה** בגימטריא **זרע**. ומבאר לדברינו שנתנית צדקה מגלה את עטרת היסוד כמו המגלה, ושניהם יחד משפיעים את הזרע למלכות.

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שמצינו בגמרא (מגילה טו:) שיטת רמי בר אבא שהיו להמן 208 בנים. ולפי זה יוצא שקרוב ל**200** מבני המן לא נהרגו. וכפי שבארנו שהיו חסרים קרוב ל**200** להגיע ל**1000**. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שגם אצל דוד המלך מצינו שהיה הורג **800** בפעם אחת והצטער שלא זכה למספר **1000** כמובא בגמרא (מ"ק טו:) **"על שמנה מאות חלל בפעם אחת" שהיה זורק חץ ומפיל שמנה מאות חלל בפעם אחת, והיה מתאנח על מאתים, דכתיב, "איכה ירדוף אחד אלף", יצתה בת קול ואמרה לו "רק בדבר אוריה החתי"**.

ולפי זה יתכן לבאר מה שהבאנו מה'אמרי פנחס' שפורים הוא תקון שאול ואין להזכיר בו את דוד המלך, כיון ששם **כד"ת** של מלכות בית דוד היה חסר בישועת פורים. וזה גופא הסבה שהיה חסרון בגלל שעסקו בתקון שאול, וכשעוסקים בתקון אי אפשר להגיע לשלמות. ואין פונה חס ושלום שמלכות בית דוד לא רצתה לעזור אדרבה כפי שאומרת הגמרא שכל מציאות מרדכי הייתה בזכות דוד, וכן דוד התפלל על **אסתר "למנצח על אילת השחר וגו"**, אבל לא היה שיך להאיר את הארת שם **כד"ת** של הגאולה העתידה, כי הארה זו באה בעולם התקון לאחר גמר כל התקונים, ושם עדין עסקו בתקון שאול. ולכן אנחנו עדין עבדי אחשורוש, כמובא בגמרא (מגילה יד.) **אפתי עבדי אחשורוש אנו**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א ש**שנס פורים** בגימטריא **עשירי בטבת** עם המלים והכולל וכמו שכתוב (אסתר ב, ט) **"ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו"**. כי יום עשירי בטבת הוא יום של דוד המלך בסוד העשירי שב'עשירי, מלכות שבמלכות כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן הכתוב (אסתר ד, יד) **"כי אם חרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה [עם האותיות בגימטריא משיח] יעמוד ליהודים ממקום אחר [בגימטריא דויד בן ישי]**. היינו שמרדכי רמז על אורו של משיח שיכול לפעול גם דרך צנורות אחרים ולא רק דרך אסתר.

והוסיף הרה"ג ר' פ. ל. שליט"א שמובא ב'חיי אדם' (לא, כד) **אין קורין בתורה פחות מי' פסוקים, דהיינו ב' קורין ג' ג', וא' קורא ד', חוץ מפרשת "ויבא עמלק" בפורים שאין בה אלא ט' פסוקים, דאי אפשר בענין אחר**. ויש כאן רמז שאף שהשלמות היא עשרה פסוקים שעזרא תקן, כי **10** מרמז על מספר **1000** שמסמל שלמות. בפורים עדין חסר בשלמות ואנו נאלצים לקרוא פחות מעשרה פסוקים. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהפסוק (אסתר א, יט) **"ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה"** דומה לפסוק על חטא שאול (ש"א טו, כח) **"ויאמר אליו שמואל קרע ה' את ממלכות ישראל מעליך היום ונתנה לרעה הטוב ממך"**, לרמז שמלכות אסתר תקנה את חטא שאול. והתקון

נעשה על ידי מרדכי שהוא גם איש יהודי מזרע יהודה מצד אמו, וגם איש ימיני מצד אביו לכן הוא עשה את התקון לפגם של מה עשה לי יהודי ומה שלם לי ימיני כדלעיל.

וכן הכתוב (תהילים צא, ז) "יפל מצדך אלף ורבבה מימינך אליך לא יגש" בגימטריא מרדכי שהיה ראוי להפיל אלף ולהביא את הגאלה השלמה, אלא שתקון שאול עכב. וכן שם שפ"ו שבו תלויה הגאלה העתידה בגימטריא "יפל מצדך אלף" ובגימטריא "ורבבה מימינך". וכן אסתר בגימטריא "יפל מצדך אלף ורבבה מימינך אליך" בלי תבת "מימינך" שמסמל את הפגם של שאול כפי שהבאנו מהגמרא ומה שלם לי ימיני דלא קטליה שאול לאגג. כי אסתר זכה להפיל אלף ולהביא את הגאלה השלמה לולי הפגם של שאול. וכן בימי מרדכי אסתר עם ה3 מילים בגימטריא 1000. וכן הרמב"ם חלק את ספרו משנה תורה לאלף פרקים, ובפרק האלף הוא מדבר על ביאת המשיח והגאלה העתידה. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. י. שליט"א).

מצינו בגמרא (חולין קלט:) מרדכי מן התורה מנין דכתיב "מר דרור" ומתרגמינן מירא דכיא. מובא בפרע"ח להאריז"ל (שער חג המצות ע' תקח) שקו האמצע נקרא מר דרור. נראה דלכן צותה התורה לקחת לשמן המשחה מר דרור חמש מאות, כמו שכתוב (שמות ל, כג) "קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות", דמספר זה הוא כמנין איברים שבאיש ואשה ומר דרור יש בו את השלמות הכוללת בחינת זכר ונקבה יחד, וזה האור של מרדכי בבחינת עטרת היסוד שמקשרת בחינת זכר ונקבה. וכן מובא בפרוש הגר"א לשיר השירים (א, א) על הכתוב "שמן תורק שמך", ש"תורק" הוא מלשון תמרוקי הנשים, דשמן המשחה המכשיר את המלך לקבל את השפע מהיסוד, ומכשיר את הפהו גדול לעורר את היחוד בבית המקדש, שיך לבחינה זו של תמרוקי הנשים המחברים זכר ונקבה. וכן מובא מהרוקח שר"ת ששמן זית זך בגימטריא מרדכי היהודי. וכן ששמן מסמל חכמה שהיא הארת אבא שמרדכי מסמל. וכן פורים חל בחלק מהשנים בפרשת תצוה שפותחת ב"שמן זית זך". וכן תצוה בגימטריא 500 עם הכולל. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שאם נוריד מספר מרדכי ממספר תורה נקבל מספר שאול שהוא שרש מרדכי בבחינת עטרת היסוד. וכן השמן קשור גם לתפלין שמסמלים את האור של מרדכי, כמובא בגמרא (שבת קנג.) "ושמן על ראשך אל יחסר", אלו תפלין. והוסף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שתפלין בגימטריא ב' פעמים ששמן טהור, כי יש ב' תפלין, של ראש ושל יד. וכן הכתוב (ויקרא כד, ב) "ויקחו אליך ששמן" בגימטריא תפלין. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' עח) ששמן במלוי האותיות בגימטריא כ"א פעמים שם הו"ה, כמספר הפעמים שמזכר שם הו"ה בתפלין.

מליו"ן ר"ת הכתוב "ויאמר המלך מה נעשה יקר

וגדולה למרדכי על זה."

מובא בלק"ת (במדבר יט.) וענין המתוק היינו שהגבורות עצמן נעשים מתוקים, כמו על דרך משל שממתיקים מאכל חמוץ, הרי גם הוא עצמו בחינת מאכל, רק שהוא חמוץ ועתה ממתיקים אותו, ואז נעשה מרקחת ומשיב הנפש, כך בחינת מתוק הגבורות, שהם עצמן מתמתקים, ואז הם מעלים ומשבחים יותר. נראה דפרי הלימון החמוץ הוא סמל לספירת ההוד שהיא בתחתית קו הגבורה, דצבע הזהב בגימטריא הוד, והוא סמל לספירת ההוד. כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תהילים ע' תמ). וכן הלימון הוא בצבע זהב, שהוא סוג של זהב,

כמוֹבָא בְרִשׁ"י (ויקרא יג, לה) "וּבו שְׁעָר צָהָב וְגו'", לְשׁוֹן צָהָב דּוֹמָה לְתַבְנִית הַזָּהָב, צָהָב כְּמוֹ זָהָב. וְכֵן פְּרִי הַמִּנְגֹּה הוּא חֲמוּץ מְעֻט וְצָבְעוּ נוֹטָה לְצָהָב, וְגַם בּוֹ אוֹתִיּוֹת שֶׁל לַמּוֹן. וְכֵן לִימוֹן בְּגִימְטְרִיא מָמוֹן שֶׁבָא מֵהַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרָה, וּבְגִימְטְרִיא קִבְלָה שְׁקִשׁוּרָה עִם סְפִירַת הַהוּד. כְּמוֹבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' (במדבר כז, ט) "מִהוֹדֶךָ בְּגִימְטְרִיא הַסּוּד. לוֹמַר לְךָ שְׁמַסֵּר לוֹ סוּד הַמְרַכְבֵּה וּמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. וְכֵן יוֹם ל"ג בְּעֵמֶר הוּא כְּנֶגֶד הוּד שְׁבַהוּד וּבְאַרְנוֹ בְּמֵאֲמֵר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שְׁסוּדוֹת הַתּוֹרָה קְשׁוּרִים לְסְפִירַת הַהוּד, כִּינּוֹן שֶׁעַל יְדֵי צְמִצּוּם וּפְרוּר כֹּל דְּבַר לְפְרוּרִים דְּקִיָּם, אֶפְשָׁר לְחַקֵּר אוֹתוֹ עַד הַסּוּף בְּכָל הַמּוֹבְנִים עַד כְּמָה שְׁאֶפְשָׁר, וְלַהֲגִיעַ רְחוֹק בְּהִבְנַת הַדְּבַר. וְכֵן לִימוֹן אוֹתִיּוֹת מִילוֹן שֶׁגַם הוּא פְּרִי בְּצָבַע צָהָב. וְכֵן אוֹתִיּוֹת מִלִּיּוֹן, שְׁמַרְמֵז עַל צְמִצּוּם וּפְרוּר הַגְּבוּרוֹת לְחֻלְקִים רַבִּים מְאֹד. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל הַשֵּׁם מִילוֹן לְסִפְר תְּרַגּוּם שְׁפוֹת שְׁמַסְמֵל אֶת צְמִצּוּם הַגְּבוּרָה שְׁמוּרִידָה אֶת הָאוֹר לְשְׁפוֹת נְמוּכוֹת. וְכֵן מִלּוֹן הוּא מְקוּם לִינָה שְׁשִׁיף לְלִלָּה, לְזִמְן שְׁלִיטַת הַגְּבוּרָה. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁגַם נִסַּח הַתְּפִלָּה וְעֲרִיכַת נֵר לְבָן 'שִׁי מְשִׁיחֶךָ' הוּא לִימוֹן אוֹ מִילוֹן אוֹ מִלִּיּוֹן, וְנִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי הַזֵּהָר (ויקרא ד) שְׁמַקְשֵׁר אֶת דּוֹד הַמְלֶכֶךְ לְסְפִירַת הַהוּד. וְכֵן דְּוֹד בְּגִימְטְרִיא הוּד. וְהוּד מְרַמֵּז בְּשֵׁם יְהוּדָה שְׁמַמְנֵו יֵצֵא דְוֹד. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'פְּרִי חַיִּים' שִׁיְהוּדָה בְּגִימְטְרִיא הוּד הוּד. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שְׁמִלִּיּוֹן ר"ת הַכְּתוּב (אסתר ו, ג) "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מָה נַעֲשֶׂה יְקָר וְגִדּוּלָה לְמַרְדֳּכַי עַל זֶה". כִּי הַשְּׁפָעַת הַקְּלָפָה הִיא מִתְחַתֵּית הַשְּׂמַאל מִשְׁרֵשׁ הַהוּד.

סִינֵי אוֹתִיּוֹת נֵיִס שְׁפִירוּשׁוֹ חֲדָשׁוֹת

ר"ת נְכִינֵס יִין יֵצֵא סוּד.

מוֹבָא בְּאוֹר חַיִּים' (ויקרא יג, לז) כֹּל דְּבַר תּוֹרָה נֹאמֵר לְמִשָּׁה, וְאִין חֲכָם יְכוֹל לְדַעַת יוֹתֵר מִמָּה שְׁיִדַּע מִשָּׁה, וְהֵגֵם שְׁתַּצְרַף כֹּל דּוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם מִתֵּן תּוֹרָה עַד שְׁתַּמְלָא הָאֶרֶץ דְּעָה אִין חֲדוּשׁ שְׁלֵא יְדַעוּ מִשָּׁה, אֲבָל הַהֲפָרֵשׁ הוּא כִּי מִשָּׁה נִתֵּן לוֹ ה' תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, וְהֵינָה הָאֲדוּן בְּרוּךְ הוּא בְּחֻכְמָתוֹ יִתְבַּרַךְ רִשָּׁם בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב כֹּל תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה שְׁאֹמֵר לְמִשָּׁה, אֲבָל לֹא הוֹדִיעַ לְמִשָּׁה כֹּל מָה שֶׁנִּתֵּן לוֹ בְּעַל פֶּה הֵיכֵן הוּא רְמוּז בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲמִלֵי תּוֹרָה שְׁיִישְׁבוּ הַהֲלָכוֹת שְׁנֹאמְרוּ לְמִשָּׁה בְּסִינֵי וְהַסּוּדוֹת וְהַחֲדָשׁוֹת כֹּלן יִתְנוּ לָהֶם מְקוּם בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְלָזֶה תְּמַצָּא בְּאוֹ הַתְּנָאִים וְחִבְרוּ תּוֹרַת כְּהֻנִּים וְסִפְרֵי וְכוּ', וְכָל דְּרִשְׁתֶּם בְּכַתוּבִים אֵינִם אֶלָּא עַל פִּי הַהֲלָכוֹת וְהַלְבִּישׁוּם בְּתוֹרַת ה' תְּמִימָה שְׁבַכְתָּב, וְאַחֲרֵיהֶם וְעַד הַיּוֹם זוֹ הִיא עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ בְּנֵי תּוֹרָה לְדִיק הַמְקַרְאוֹת וְלִישְׁבָם עַל פִּי הַמְאָמְרִים שֶׁהֵם תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת אֶרֶץ חַיִּים. רואים מִה'אוֹר חַיִּים' הַקְּדוּשׁ שְׁעַקֵּר הַעֲבוּדָה שֶׁל עֲמִלֵי תּוֹרָה הִיא לְמַצָּא מְקוּר לְכָל דְּבַר בְּתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, בֵּין הַלְכָה, בֵּין דְּבַר שֶׁל דְּרוּשׁ אוֹ שֶׁל סוּד, אֵיךְ הוּא נְרַמֵּז בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְרַק זֶה נִקְרָא לְחֲדָשׁ בְּתוֹרָה וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲמִלֵי תּוֹרָה, כִּי חוּץ מִזֶּה אִין שׁוּם דְּבַר חֲדָשׁ, כִּינּוֹן שֶׁהַכֹּל כְּבָר נִמְסַר לְמִשָּׁה בְּסִינֵי. וּמִצִּינֵו בַּזֵּהָר (הַקְּדָמָה ד:) שְׁמִי שְׁמַחֲדָשׁ חֲדוּשׁ תּוֹרָה אֲמַתִּי שְׁעִדִּין לֹא נֹאמֵר בְּעוֹלָם, הַקְּב"ה לּוֹקַח אֶת הַחֲדוּשׁ וּמִנְשָׁקוֹ, וְשֵׁם בְּכַתְרוֹ, וּבוֹרָא מִמְנוֹ שְׁמֵים חֲדָשִׁים. וּמֵאַחַר שְׁבַעֲנִינֵי הַלְכוֹת הַנִּדְרָשִׁים מִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב לֹא נִתֵּן לָנוּ לְדָרֵשׁ, וְרַק חֲז"ל דְּרָשוּ אֶת הַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה מִתּוֹף תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב דְּרָף "ג מְדוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשׁת בָּהֶם, וְגַם הַמְּפַלְפְּלִים בְּחֻכְמָה לְפִי הַדְּרָף הַמְּקַבְּלַת, אִף אִם זֹכִים לְכוֹן לְאֲמַת, אַחֲרֵי שְׁאֵלְפִי שְׁנִים עֶסְקוּ יְהוּדִים בְּתוֹרַת הַפְּשֻׁט, קִשָּׁה לוֹמַר דְּבַר

חדוש אַמתי בפֿשט שְׁעִדִין לא נאָמר אף פעם בעולם בְּמִשְׁךְ אַלְפֵי שָׁנִים, מאִידֶךְ בְּתוֹרַת הַרְמֵז וְהַדְרוּשׁ וְהַסּוּד, הַרְבֵּה יוֹתֵר קַל לְחַדֵּשׁ וְלִמְצֵא לָהֶם מְקוֹר בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְלִזְכוֹת לְכָל הַמַּעֲלֹת הַנִּזְכָּרוֹת, וּבִפְרָט שְׁסָפֵר הַזֶּהר הַתְּגָלָה בְּעוֹלָם רַק בְּסוּף תְּקוּפַת הַרְאִשׁוֹנִים, וְגַם אַחַר שֶׁהַתְּגָלָה, לֹא עָסְקוּ בּוֹ רַבִּים כְּמוֹ בַּפֿשֵׁט, וּבִפְרָט בְּקִשׁוֹר הַפֿשֵׁט לְסוּד דְּרָךְ הַדְרוּשׁ וְהַרְמֵז, עַל כֵּן מִי שְׂרוּצָה לִזְכוֹת לְכָל הַמַּעֲלֹת הַנִּזְכָּרוֹת, וְלִהְיוֹת מַעֲמָלִי תוֹרָה שֶׁה'אֹר הַחַיִּים' הַקְדוּשׁ דָּבַר עֲלֵיהֶם, וְלִזְכוֹת לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה, יַעֲסֹק בְּלִמּוּדִים אֱלוֹ וַיִּזְכֶּה לְחַדוּשִׁים אַמְתִּיִּים. וְכִפִּי שֶׁהַנְּסִיּוֹן מוֹכַח שְׁכָל אֱלוֹ שֶׁהַשְּׁקִיעוֹ בְּזֶה רָאוּ פִירוֹת נִפְלְאִים. וְכִפִּי שֶׁהַבְּאִנוּ מִהַר"א חֶבֶר (בִּפְיֻרוֹשׁוֹ עַל 'אֲדַרְתָּ אֵלֵיהוּ' לַגַּר"א) **מְקַצֵּעַ הַרְמֵז מַחְבֵּר בֵּין תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, לְבֵין תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.** וְכֵן **חַדוּשׁ מְרִמֵּז עַל שְׁדוּךְ,** כִּי חַדוּשׁ אַמְתִּי הוּא הַשְּׁדוּךְ בֵּין תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, לְבֵין תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְכֵן **פְּרוּשׁ** הוּא מְלִשׁוֹן **פְּשָׁרָה,** שֶׁמִּפְּשָׁר בֵּין שְׁנֵי צִדִּים וּמַחְבָּרָם, וְהַפְּרוּשׁ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַתוֹרָה הוּא דְרָךְ חַבּוּר חֲלֻקִּיהַ. וְכֵן **בְּאֹר** הוּא מְלִשׁוֹן **בְּאֹר** מִיָּם חַיִּים שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה, שְׁמִשָּׁם מְגִיעִים לְבְּאֹר הָאֲמִתִּי שֶׁל הַתוֹרָה. וּמְרִמֵּז בְּכַתּוּב (קֹהֶלֶת א, ט) **"מֶה שֶׁהִיָּה הוּא שֶׁהִיָּה וּמֶה שֶׁנִּעְשָׂה הוּא שֶׁנִּעְשָׂה** וְאִין כָּל חַדֵּשׁ תַּחַת הַשְּׁמַשׁ" הַיְיָנוּ **תַּחַת הַשְּׁמַשׁ** הַמְּסַמֵּל אֶת תּוֹרַת הַפֿשֵׁט **אִין חַדֵּשׁ** וְחַדוּשִׁים בְּתוֹרָה, כִּי הַכֹּל נִתֵּן **לְמֹשֶׁה בְּסִינַי.** וְ"מֶה שֶׁהִיָּה הוּא שֶׁהִיָּה", אֲבָל אִם מַחְבָּרִים אֶת הַלְּמִטָּה מִן הַשְּׁמַשׁ, עִם הַלְּמִעָלָה מִן הַשְּׁמַשׁ בְּחַבּוּר פְּרָד"ס הַתוֹרָה, יִשְׁנֶם חַדוּשִׁים חֲדָשִׁים בְּתוֹרָה. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַדְּבָרִים רְאוּיִים לְאוּמָרָם, כִּידוּעַ שְׁבַעַל ה'אֹר הַחַיִּים' הַקְדוּשׁ עֵמֶל לְחַבֵּר בֵּין הַפֿשֵׁט לְסוּד וְכוּ', וְלִכֵּן הוּא נִפְטָר בְּשֵׁנֵת **תַּק"ג** כְּמִנְיֵן **גִּשְׁ"ר,** לְרִמֵּז שֶׁהוּא הִיָּה בְּבַחֲיַנֵּת **גִּשְׁ"ר** שֶׁמַּחְבֵּר אֶת הָעוֹלָמוֹת. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁ"רַבִּי חַיִּים בֶּן עֶטְרוֹ" בְּגִימַטְרִיא **תוֹרָה.** וְכֵן שְׁמַעֲתִי שֶׁסִּינַי אוֹתִיוֹת **נִיִּס** שֶׁפְּרוּשׁוֹ **חֲדָשׁוֹת,** לְרִמֵּז שְׁמִסִּינַי זְכִינוּ לְמַצִּיאוֹת שֶׁל חֲדָשׁוֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהַרַ"י **"אִין כָּל חַדֵּשׁ תַּחַת הַשְּׁמַשׁ"** וְרַק בְּתוֹרָה שֶׁהִיא לְמַעֲלָה מִן הַשְּׁמַשׁ יֵשׁ חַדֵּשׁ.

וְנִבְיָא צְטוּט מִדְּבַרֵי הַגָּאוֹן ר' מֹשֶׁה שְׁפִירָא שְׁלִיט"א שְׁדוּקָא עַל יְדֵי לְמוּד פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה אֲפֻשָׁר לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי שְׁמִסְתַּתֵּר בְּכָל דְּבַר בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי. (הוּבָא בְּתַחֲלִילַת סֵפֶר 'שְׁבִטִי נַחֲלַתְךָ'). הַרְמֵז"ן בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מַתְחִיל לְבְּאֹר עֲנִינֵי פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה הוּא פּוֹתַח בְּלִשׁוֹן 'וְעַל דְּרָךְ הָאֲמִת' וְזֶה תְּמוּנָה מְאֹד הַרִי כָּל הַתוֹרָה הִיא תּוֹרַת אֲמִת. 'עַל דְּרָךְ הָאֲמִת' הָאֲמוֹר בְּתוֹרַת הַנְּסִתֵּר מִשְׁמַעוֹתוֹ שְׁדָבָרִים אֱלוֹ בְּאוֹ לְגַלוֹת אֶת עֵמֶק מֶה שֶׁנִּסְתַּר בְּתוֹרָה וּבְבְרִיאָה, וְלִהְרָאוֹת אִיךְ גַּם הַמַּצִּיאוֹת הַגִּשְׁמִית הִרְחוּקָה וְהַשְּׁפֵלָה מְגַלָּה כְּבוֹד שְׁמִיָּם. לְכֵן דְּבַרֵי תוֹרָה אֱלוֹ קְרוּיִים נִסְתַּר, כִּינֵן שְׁכּוֹנֵתָם לְגַלוֹת מֶה שֶׁנִּסְתַּר בְּעוֹלָם. כְּפַתּוּב **"אֲכֵן אֵתָּה אֵל מְסִתֵּר"**. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' א. ה. שְׁנִי"ס ר"ת נְכִנֵּס לִין יִצְאָ סוּד. וְכֵן מוּבָא מִהַאֲדָמוֹר מְקוּצֵק זצ"ל עַל הַפְּסוּק **"הִירָא אֶת דְּבַר ה' מְעַבְדֵי פְּרַעַה הַנִּיִּס אֶת עַבְדֵי וְאֶת מְקַנְהוֹ אֵל הַבְּתִיָּם: וְאֲשֶׁר לֹא שָׁם לְבוֹ אֵל דְּבַר ה'"** שֶׁיֵּשׁ כְּאֵן רְמֵז שְׁמִי שֶׁהוּא הַפֿךְ מ"יִרָא אֶת דְּבַר ה'" הוּא זֶה שֶׁ"לֹא שָׁם לְבוֹ" לְמַה שֶׁקוֹרָה בְּעוֹלָם לְהַבִּין בְּמֵאוּרְעוֹת הָעוֹלָם וְלִשְׁמֵי לֵב מֶה ה' מְרִמֵּז לָנוּ בְּהֵם.

פְּרִשְׁתַּת שְׁקָלִים הִיא הַשְּׁרֵשׁ שֶׁל כָּל הַד' פְּרִשְׁיּוֹת, לְכֵן

הִיא חוּזְרַת עִם כָּל הַד' פְּרִשְׁיּוֹת.

כְּתוּב (דְּבָרִים כה, ט) **"תִּמְחָה אֶת זְכָר עֲמַלְק מִתַּחַת הַשְּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח"** בְּסִפֵּר 'אֲסִרֵי לְגַפְנֵי' (פּוּרִים ע' רנז) מְקַשָּׁה מְדוּעַ הַתוֹרָה אוּמְרַת **"מִתַּחַת הַשְּׁמַיִם"** וְכִי יֵשׁ אֲמָה שְׁאִינָה מִתַּחַת הַשְּׁמַיִם. וּמִבְּאֹר לְדְבָרֵינוּ דֶּהַתוֹרָה רוּמְזַת שֶׁהַמְּלַחְמָה בְּעַמְלֵק הִיא בְּתוֹךְ הַטְּבַע **תַּחַת הַשְּׁמַיִם,** בְּעֲנִינֵים הַגִּשְׁמִיִּים שֶׁל הָאָדָם עַל יְדֵי שְׁמַחְדִּיר בְּהֵם קִדְשָׁה. וְכֵן נִרְאֶה דְּיֵשׁ רְמֵז

בפתוב (בראשית א, ח) **"יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד"**, שצריך לקחת את השפע שיש מתחת השמים לקשר את הכל לקדשה שהיא בבחינת **מקום אחד**. וכן מלחמת עמלק היתה בשנת ב' אלפים **תמכה** לבריאת העולם, או ב' אלפים **מתחת** לבריאת העולם. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קג) בשם מהר"ח מאנטוניע שהפתוב "מלחמה לה' בעמלק" נוסריקון **"קדש עצמד במתר לך"**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מענדל קעסין שליט"א **שעמל"ק** ר"ת **עול מלכות לא קבל**. ועמלק מתנגד להורדת הקדשה למטה לאותיות ו"ה של שם הוי"ה, ואינו מסכים שהקדשה תרד למלכות.

נראה דלכן המלחמה והנצחון על עמלק התלבשו בתוך הטבע כפי שרואים בג' פורים שהלמעלה מן הטבע התלבש בתוך הטבע. וכן מלחמת יהושע בעמלק היתה מלחמה גשמית כפשוטו, שהלמעלה מן הטבע התלבש בתוך הטבע. וכן שאר המלחמות בעמלק כמו מלחמת שאול נגד אגג, לרמז שאת עמלק מנצחים בתוך הטבע ובתוך העולם הגשמי, על ידי שממשיכים את הקדשה שלמעלה מן הטבע בתוך הטבע, ששם אחיזת היצר ועמלק, ומשם הם נלחמים. דנגד יצר הרע לא עוזרים נסים ונפלאות אלא צריך לרדת לתוך הטבע להלחם בו. וכפי שרואים שהנסים והנפלאות שה' עשה במצרים לא מנעו מעמלק לבוא ולהלחם בישראל לאחר יציאת מצרים, לרמז שיצר הרע מבין רק מלחמה בתוך הטבע. דהעולם הזה הוא עץ הדעת טוב ורע והמלחמה נגדם היא בכל פעלה ופעלה שעושים. אם עושים על פי תורה ומתוך התקדשות, מנצחים את עמלק. וכן **אגג** בגימטריא **שבע** שמסמל את הטבע.

נראה דלכן הסמיכה התורה את פרשת זכירת עמלק לפרשת משא ומתן באמונה, (דברים כה, טו) **"אבן שלמה וצדק יהיה לך וגו'"**, לרמז שבדבר הזה מנצחים את עמלק. ומרמז במדרש (תנחומא תצא ח) **אם ראית דור שמדותיו שקר דע שהמלכות מתגרה באותו הדור וכו'**, **אמר רבי לוי אף משה רמזה להם בתורה שנאמר "לא יהיה לך בכיסף אבן ואבן" מה כתיב אחריו "זכור את אשר עשה לך עמלק"**.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שג' פורים היה נצחון של הממון דקדשה על הממון דקלפה. כמובא במדרש (ילקוט אסתר תתנד) **אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שעתידי המן לשקל שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, היינו דכתיב באחד באדר משמיעין על השקלים**. וכן מובא במהר"ל (אור חדש' קלט) שמקדימין פרשת שקלים לפרשת זכור, בגלל שמצות השקלים נותנת את הפח לפרשת זכור ולמחית עמלק. ומבאר לדברינו שקדוש החמר נותן את הפח להתגבר על עמלק.

והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שרואים בחלק מהשנים שפרשת זכור קוראים בפרשת תצוה, ובקריאת התורה של שבת במנחה קוראים את פרשת כי תשא עד שני שהיא פרשת שקלים, וכן בפרשת פרה קוראים שוב את פרשת שקלים בקריאת התורה הרגילה של פי תשא. וכן בפרשת החודש שקוראים ויקהל פקודי שוב קוראים על מחצית השקל בתחילת פרשת פקודי שקנו את האדנים ממחצית השקל. ויש כאן רמז שפרשת שקלים היא השרש של כל הד' פרשיות, לכן היא חוזרת עם כל הד' פרשיות. וכן ג' פעמים **שקל** בגימטריא **1290** זמן הקץ של דניאל, כי ג' פעמים קוראים את פרשת **שקלים** עצמה. והרביעית יוצאת בפרשת החודש שמתחיל חדש **הגאולה** בגימטריא **45** להגיע להמשך הקץ של דניאל שמוסיף **45** על **1290** להגיע ל**1335** שהוא הקץ האחרון שנגמז בפרשת החודש. ולכן בפרשת החודש קוראים על מה שעשו עם מחצית השקל שהוא כבר השלב הבא. וכן הפסוק שם בתחילת הפרשה (שמות לח, כח) **"ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים"** מרמז על הקץ כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'. וכן פרשיות **שקלים** ו**זכור** שנקראות לפני פורים הן בגימטריא **תשובה**, כי ההכנה לפורים היא הכנה של תשובה כמו ההכנה ליום הכפורים שהוא כפורים. ומאידך פרשיות **פרה החודש** עם המלים והכולל בגימטריא **תורה**. כי אז אנו כבר אחרי פורים שזכינו לקבלת התורה מאהבה. וכן מצינו בירושלמי (שקלים ב.) **אמר רבי אבון אף בפרשה הזאת נאמר בה ג' תרומות מחצית**

השקל תרומה לה' יתנו תרומת ה' לתת את תרומת ה'. ורואים שיש ג' פעמים לשון תרומה בפרשת שקלים, שמרמז על ג' פעמים שקל.

וכן בפרשיות אלו מצינו שמשה נתקשה בהם, כמובא במדרש (במדב"ר יב, ג) אמר רבי יהודה בר סימון בשם ר' יוחנן ג' דברים שמע משה מן הקב"ה והרתיע לאחוריו, כיון שאמר לו "ונתנו איש כפר נפשו" אמר משה מי יוכל לתן כפר נפשו, אמר רבי מאיר נטל הקב"ה כמין מטבע של אש מתחת כסא הכבוד והראה לו למשה "זה יתנו" כזה יתנו. וכן מצינו בגמרא (מנחות כט.) תנא דבי רבי ישמעאל שלשה דברים היו קשים לו למשה עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא באצבע, ואלו הן, מנורה, וראש חדש, ושרצים. מנורה דכתיב "וזה מעשה המנורה". ראש חדש דכתיב "החדש הזה לכם ראש חדשים". שרצים דכתיב "וזה לכם הטמא". ויש אומרים, אף הלכות שחיטה, דכתיב "וזה אשר תעשה על המזבח". ורואים שמשה נתקשה בשקלים, ובשרצים שקשורים לעניני טמאה וטהרה של פרשת פרה. וכן הפסוק על הקשי בהלכות שחיטה נמצא בפרשת תצוה שהיא שבת זכור. וכן משה נתקשה בפרשת החדש. וכיון ששרש אותיות קשוי קשור עם שרש אותיות שקל, זה מרמז שכל הד' פרשיות קשורות לפרשת שקלים.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' יהושע א. שליט"א שמצות מחצית השקל קשורה עם בחינת נפש בגימטריא שקל, וכמו שכתוב במצוה זו "לכפר על נפשותיכם". וכן אליעזר שם את הנזם שמסמל את מחצית השקל על האף של רבקה, והאף קשור עם הנפש כי ממנו חיות האדם. ונפש היא בסיס שקשור לכלם וכלם מקבלים חיותם ממנו.

כתוב (דברים כה, יח) "אשר קרד בדרד ויזנב בד כל הנחשלים אחריד". ומבאר רש"י "אשר קרד" לשון קור וחום צננד והפשיך מרתחתך. "ויזנב בד" מפת זנב חותך מילות וזרק כלפי מעלה. ורואים שהקר הוא חלק מהשרש של עמלק, וצריך באור. וכן מצינו במדרש (ילקוט אסתר תתנו) "ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו, אין קרהו אלא עמלק שנאמר "אשר קרד בדרד". וב'תפארת שלמה' (פורים) "ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו" אותיות ק"ר ו"ה. ומבאר לדברינו דשרש עמלק מוריד את בחינת הק"ר שהן אותיות המסמלות את צד הרע, לעולם התחתון ששך לאותיות ו"ה של שם הוי"ה ופוגם אותם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפגי קרהו, הן צדק"ה. ומבאר לדברינו שמצות צדקה שנעשית בממון הגשמי, מוחה את שרש הקרהו של עמלק. מאידך האותיות אחרי קרהו היינו שמקבלות את השפע מקרהו, הן ו' זר"ש. היינו היסוד דקלפה של המן ועמלק שמשפיע לזרש. וכן כשבא יעקב לקבל את הברכה הגשמית מיצחק, ולקחת במרמה את הברכה מעשו ועמלק, כתוב (בראשית כז, כ) "ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה ה' אלהיך לפני". יעקב רמז שהוא נלחם בקרהו של עשו, ולוקח ממנו את הגשמיות כדי לקדש את זה, ולמחות את עמלק.

וכן נראה לבאר הכתוב (אסתר ג, יא) "ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך", המלך המרמז על הקב"ה, נתן להמן את השליטה בעניני הממון בפרט, ובענינים הגשמיים בכלל. וכפי שמצינו בזהר (יתרו סז:) שעשירות באה לאדם מהמלך זקן וקסיל שהוא היצר הרע. וכן סמא"ל מרמז באות שלישית בכתוב "ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך". וכן כפר בגימטריא עמלק דכפר הוא שם של ממון וגם שם של לחם, כמו שכתוב (שמות לח, כז) "כפר הכסף", וכן "כפר לחם", דבדברים אלו נאחז עמלק ושם המלחמה נגדו. וכן לחם בארמית נהמא יש בו אותיות המן. וכן מובא בספר 'אגרא דכלה' (קייג:) שהמן היה גלגול שר האופים. והוסיף הרה"ג ר' אלכסנדר פוגל שליט"א שהמן נמכר לעבד למרדכי עבור כפר לחם. וכן כפ"ר ס"ת הכתוב (דברים כה, יח) "אשר קרד בדרד". וכן אותיות כפ"ר סמוכות לאותיות של"ל, ולכן כתוב בנס פורים "ושלם לבז".

וְכֵן גזרת הַמֶּן הִתְהַדְּרָה דְרָךְ מִמּוֹן, כְּפָתוּב (אסתר ז, ד) "כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי" וְלָכֵן הִנָּצְחוֹן הִיָּה בְיַדִּי מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר שְׂבִיבָה שֶׁרָשׁ הַמִּמּוֹן בְּצַד הַקְּדֻשָּׁה, כְּפִי שְׂרֹאִים בְּמְרַדְּכִי אוֹתִיּוֹת מְכַר, וְאַסְתֵּר מְרַמְזֶת עַל מְטַבֵּעַ הַמְּשַׁמֵּשׁ לְמַסְחָר, אִיסְתֵּרָא. וְכֵן דְּנִיָּאל שֶׁקָּשֶׁר בֵּין מְרַדְּכִי לְאַסְתֵּר נִקְרָא הַתָּדָה עַל שֵׁם חַתָּן, כְּמוֹבָא בְּגִמְטְרִיא (מגילה טו.) אָמַר רַב, "הַתָּדָה זֶה דְּנִיָּאל. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ "הַתָּדָה" שֶׁחֲתֻכוֹהוּ מִגְדֻלְתּוֹ. וְשְׂמוּאֵל אָמַר, שֶׁכָּל דְּבָרֵי מַלְכוּת נִחְתָּכִין עַל פִּיּוֹ. וְחַתָּךְ הוּא שֵׁם קְדוֹשׁ שֶׁמְשַׁפִּיעַ פְּרֻנְסָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (תיקונים קמח:) שֶׁהִנָּצְחוֹן עַל הַמֶּן הִיָּה עַל יְדֵי סְפִירַת הַנִּצְחָה, וְנִצְחָה בְּגִימְטְרִיא קָמַח אוֹ פֶּסֶח שֶׁמְשַׁפִּיעִים אֶת שְׁפַע הַפְּרֻנְסָה לְעוֹלָם, כִּי נִצְחָה הוּא סוּף קוֹ הַיָּמִין לְמִטָּה שֶׁמְשַׁפִּיעַ אֶת הַחֶסֶד. וְכֵן פְּרֻנְסָה אוֹתִיּוֹת נִסְפוּר, לְרַמֵּז שְׂבִיבָה נִסְפוּרִים זְכִינוּ לְפְרֻנְסָה דְקְדֻשָּׁה, שֶׁנִּצְחָה אֶת קְלַפַּת פְּרֻסָּה שֶׁנִּסְתָּה לְפָגֶם אֶת הַפְּרֻנְסָה. וְכֵן מְרַדְּכִי אוֹתִיּוֹת יִרְדָּה דָּם, הַמְּסַמְלִים פְּרֻנְסָה. וְכֵן מְרַדְּכִי אוֹתִיּוֹת יִרְדָּה, וּמְצִינוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (שה"ש עה:) כְּתִיב "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְּרָךְ וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה". וּבְאוֹתוֹ דְרָךְ, הִיָּה יוֹרֵד וּבָא הַטַּל מִרְאֲשׁוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, וְכָל שְׂמֻחָה, וְכָל טוֹב, וְכָל רְצוֹן, בְּאוֹתוֹ הַדְּרָךְ הִיָּה בָּא. וְכֵן בִּי"ת הַמֶּן שֶׁהִכְשֵׁר עַל יְדֵי מְרַדְּכִי נִרְמַז בְּפִסּוּק "וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה". וְכֵן מְרַדְּכִי אוֹתִיּוֹת דְרָכִים. שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַדְּרָכִים בְּחוּץ בְּמִקּוֹם שְׁלִיטַת עֲמֶלְק, וְלָכֵן הִיָּה לוֹ הַכַּח לְהַלְחֵם בְּעֲמֶלְק "אֲשֶׁר קָרָה בְּדְרָךְ".

וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (תנחומא תצא ט) "אֲשֶׁר קָרָה", רַבִּי נְחֻמִּיָּה אוֹמֵר קְרָאָה מִמֶּשׁ, מֶה עֲשָׂה עֲמֶלְק עִמָּד וְיֵרֵד לְאַרְכִּיּוֹן שֶׁל מְצָרִים וְנִטַּל טוֹמוֹסִיָּהוֹן שֶׁל שְׂבָטִים שֶׁהִיָּה שְׁמֵם חֲקוּק עֲלֵיהֶם בְּמִתְכַנֵּת הַלְּבָנִים, וְעִמָּד לוֹ חוּץ לְעֵנָן וְהִיָּה קוֹרָא לְהֵם רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן וְלוֹי פּוֹקוּ דְאַנָּא אַחִיכּוֹן וּבְעֵינֵן לְמַעַבְדַּ עִמָּכוֹן פְּרַקְמִטְיָא, כִּיּוֹן שְׁהִיוּ יוֹצְאִין הִיוּ הוֹרְגִין אוֹתָן. רוֹאִים שֶׁעֲמֶלְק הִיָּה מִפְתָּה דְרָךְ מַסְחָר.

וְכֵן פּוֹרִים בְּסוּד יֵין דְקְדֻשָּׁה שֶׁנִּקְרָא נְסֻכִים הֵם אוֹתִיּוֹת נְסֻכִים, לְרַמֵּז שְׂבִיבָה נִסְפוּרִים זְכִינוּ לְפְרֻנְסָה דְקְדֻשָּׁה. וְכֵן מוֹבָא מִהַרְה"ג ר' אֱלִיָּהוּ שֶׁטָּרַן זצ"ל שֶׁהִמֵּן בְּגִימְטְרִיא מְשֻׁתָּה, וּמְשֻׁתָּה מְרַמֵּז בְּכַתוּב (שמות יז, יד) "מַחָה אֶמְחָה אֶת זִכְרֵ עֲמֶלְק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם". וְנִבְיָא שֶׁהִמֵּן הוּא גַם בְּגִימְטְרִיא מְלֻאָכָה.

נִרְאָה דְּלָכּוֹן מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לְקָרָא לְמֵאפָּה שְׂאוּפִים לְכַבּוֹד פּוֹרִים בְּשֵׁם אֲזַנֵּי הַמֶּן לְרַמֵּז שְׂבִיבָה זֶה עֲדִין יֵשׁ לְהִמֵּן אַחִיזָה. וְכֵן בְּאִידִישׁ נִקְרָא הַמֶּן טֹאשׁ, שֶׁפְּרוּשׁוֹ כִּיס הַמֶּן, וּמְרַמֵּז עַל כִּיס שֶׁל מְעוֹת. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'סוּד הַמְּסַפֵּר שֵׁשׁ' לְהַרְבֵּ גְלִזְרִסוֹן שְׁלִיט"א (ע' 68) שֶׁשָּׁרֵשׁ הַמֶּלֶךְ מְמוֹן אוֹ בְּלַע"ז מִנִּי, מְנִיּוֹת וְכוּ' הוּא מְלִשׁוֹן הַמֶּן. וְכֵן מְמוֹן נִרְמַז בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַמֶּן מְמוֹכֵן. וְכֵן דוֹלָר בְּגִימְטְרִיא עֲמֶלְק וְסֻנֵּט אוֹתִיּוֹת סֻטוֹן. וְכֵן דוֹלָר בְּא"ט ב"ח עֲשׂוֹ שְׂמֻמָּנוּ יְצֵא עֲמֶלְק. וְכֵן עֲשׂוֹר הוּא אוֹתִיּוֹת רְשָׁע. וְכֵן בְּתוֹךְ תַּבַּת מְעוֹת יֵשׁ אוֹתִיּוֹת מוֹת הַמְּסַמְלֹת אֶת הַקְּלַפּוֹת. וְכֵן הַמְּסַפֵּר הַמְּסַתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת שֶׁקָּל הוּא 270 כְּמִנֵּין רַעֲ. וְכֵן דוֹלָרִים נִרְמְזִים בְּאוֹת רֵאשׁוֹנָה שְׁנֵיָה וְשְׁלִישִׁית בְּדוֹר מְלָךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקִנְיָם. כִּי דוֹד הוּא הָאֲדַמּוֹנִי דְקְדֻשָּׁה שֶׁמְכַנִּיעַ אֶת עֲמֶלְק שֶׁהֵם הָאֲדַמּוֹנִי דְקְלָפָה. וְכֵן שְׂמַעְתִּי מִהַרְה"ג ר' דְּוִיד הֵנָּה שְׁלִיט"א שְׂאוֹתִיּוֹת מְמוֹרָן נִמְצְאוֹת בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת עֲמֶלְק שֶׁהוּא עִי"ן מ"ם לְמ"ד קו"ף. וְנִשְׂאָרוֹ אוֹתִיּוֹת דְפ"י, כְּפִי שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל שְׂמַדְפִּיסִים מִמּוֹן עַל דְּפִים.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (תיקונים קלט: עם פרוש 'מתוק מדבש') שֶׁסוּחָר נִקְרָא בְּתוֹרָה כְּנַעֲנִי שֶׁמְסַמֵּל אֶת עֲמֶלְק. כִּי סוּחָר הוּא מְלִשׁוֹן מְסוּבָב כְּמוֹ סוּחָר סוּחָר, וְהוּא מְסַבֵּב בְּיִצְרַר הָרַע. וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ שֵׁשׁ אַחִיזָה לְצַד הָרַע בְּמַעֲרַכַת הַמְּמוֹנִית שֶׁל הָעוֹלָם. וְכֵן שְׂמַעְתִּי מִהַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם מִיִּזְעֵלְס שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹת סְמ"ךְ הַמְּסַמְלֶת אֶת הַשְּׁטוֹן, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר יז, ו.) מְרַמְזֶת בְּכַתוּב (בראשית כז, לז) "וְדָגָן וְתִירֵשׁ סְמֻכְתִּירוֹ". וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁיִּצְחָק רָמַז שְׂאָף עַל פִּי שֶׁהוּא בְּרָךְ אֶת יַעֲקֹב בְּדָגָן וְתִירוֹשׁ, יֵשׁ שֵׁם אַחִיזָה לְשְׁטוֹן. וְכֵן שְׁלַחַן הַמְּסַמֵּל אֶת הַפְּרֻנְסָה, מוֹבָא בְּשִׁלְחַן' (עמק ברכה ט) שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת לְנַחֵשׁ. וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ שֵׁשׁ לְנַחֵשׁ אַחִיזָה בְּשְׁפַע הַפְּרֻנְסָה.

מְצִינוּ בְּגִמְטְרִיא (ברכות נז.) תְּנִי תְּנָה קָמִיָה דְרַב שֵׁשֶׁת הַרְוָאָה נַחֵשׁ בְּחִלוּם פְּרֻנְסָתוֹ מְזַמְנֶת לוֹ, נִשְׁכּוֹ נִכְפְּלָה לוֹ הַרְגוֹ אֲבָדָה פְּרֻנְסָתוֹ, וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ דְנַחֵשׁ מְסַמֵּל אֶת הַסְטֵרָא אַחֲרָא בְּעוֹלָם, וְכִיּוֹן שֶׁבְּגִלוֹת הַשְּׁפַעַת הַפְּרֻנְסָה

נפלה בידי הסטרא אחרא, לכן הרואה נחש בחלום פרנסתו מזמנת לו, דזה מרמז לו שמכריחים את הסטרא אחרא לתת לו פרנסה. נשכו נכפלה לו, דנשיכה מסמלת קשר יותר חזק בין הנחש לאדם, וזה סימן שהנחש עומד להתקשר אתו בקשר חזק, ולהשפיע לו שפע גדול. הרגו אבדה פרנסתו, דאם האדם הרג את הנחש, הרי אין השפעה, וממילא אבדה פרנסתו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שנה"ש במלוי האותיות נר"ן ח"ת שי"ן בא"ט ב"ח יוצא הרב"ה צדק"ה, ומבאר לדברינו שמצות צדקה מכניעה את כחו של הנחש ששולט על הממון.

וכן מצינו בירושלמי (מגילה כד: וכעין זה בגמרא פסחים קד.) למה נקרא שמו נחום קדש הקדשים, שלא הביט בצורת מטבע מימיו. ומבאר לדברינו כיון שהשפעת הפרנסה בידי הסטרא אחרא, לכן הקדושים לא הביטו בצורת מטבע, כי הסטרא אחרא נדבקים למטבעות הגשמיים, וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (א, יט) כנגד מלכות דקדשה, יש מלכות הרשעה, הינו מלכות המן עמלק, כמה שכתוב "ראשית גוים עמלק". וזה לעמת זה, כי מלכות דקדשה הוא בחינת "מאסף לכל המחנות" וכו', ומלכות דסטרא אחרא, הוא מאסף ממון. כי מחמת שהוא ירא שלא יוצאו בלעו מפיו, הינו הניצוצות הקדושות שיש אצלו, על כן הוא מתגבר ומאסף ממון, שהם ניצוצי הקדשה.

מצינו במדרש (תנחומא תצא ט) מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל ככלב. דממון נקרא דמים מלשון דם ולכן הוא בא ללוק דמן של ישראל. וכן הכתוב שנאמר על עמלק (דברים כה, יח) "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך" ס"ת כ"ב. וכן והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א ששמו של הצורך הנאצי היטלר ימ"ש פרושו כלב בגרמנית, וכשהרג את עצמו נתן הוראה להרג גם את כלבתו וגוריה. וכן שם רופאו של היטלר ימ"ש היה בלוד בהפוד אותיות כלב. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהמלים שוא"ה איומ"ה מופיעות בס"ת יחיד בתנ"ך בכתוב (ישעיה נו, יא) "והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים לא ידעו הבין" ומיד אחר כך כתוב "הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרעה נאסף הצדיק".

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י על 'עץ חיים'** (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הענינים וההרוגים בזמן הגלות** תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו ה'אור החיים' הקדוש** (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

שלם חביב וגדול.

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

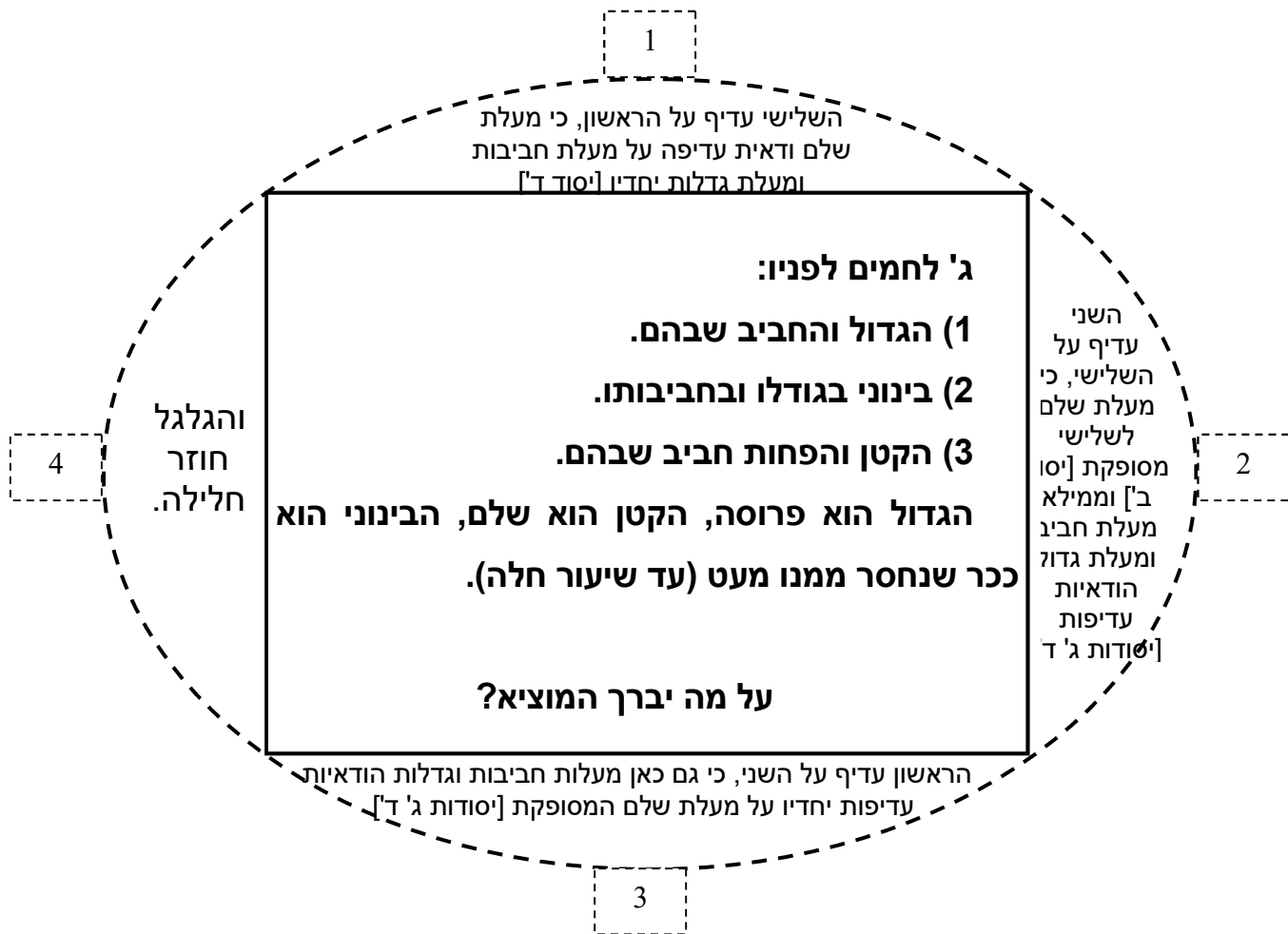
הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל

א. שלם עדיף מגדול, וגם מחביב כשברכותיהם שוות.

ב. פלוגתא באחרונים באופן שנחסר מעט מהלחם האם בטלה ממנו מעלת שלם. לדעת החכ"צ אם ניטל עד שיעור חלה חשיב שלם, ואילו לדעת הא"ר והתו"ש לא נחשב שלם. מחמת הספק הכריעו הפוסקים שאם יש לו ככר שלם לגמרי וככר כזה אז יברך על השלם הודאי, וכמו כן באופן שיש לו ככר כזה ופרוסה יברך מחמת הספק על ככר זה.

ג. באופן שלפרוסה יש מעלת חביב, תליא דינא במה שהארכנו במשברי ים [ח"ז כללי המצוות סי' י"א] האם אומרים בזה אין ספק מוציא מידי ודאי. דלמהלך של הגרא"ג זצ"ל שצייד דאמרינן אין ספק מוציא מידי ודאי יוצא שנברך על פרוסה החביבה ולא על ככר זה המסופק. ובאופן שככר זה המסופק יש לו מעלת חביב כנגד ככר שלם, נברך על זה החביב בודאי ולא על השלם שמעלתו מסופקת.

ד. לפי מה שבארנו שם מהלך שונה (דלא אמרינן אין ספק מוציא מידי ודאי ושקולים הם), נוכל לצייר את גלגלנו כשמתווספת לחביבות מעלת הגודל. דהרי שיטת כמה אחרונים שב' מעלות קטנות עדיפות מאשר מעלה אחת עליונה [עי' גלגל החוזר כרך ב' סי' ק"א מההפלאה ומברכת הבית, וגם הוזכר כך במגן גבורים שהזכרנו בגלגלים קודמים], וא"כ אע"ג שהארכנו שם דלדינא עדיפה המעלה העליונה וכפי שהוכחנו מגדולי האחרונים, מכל מקום בנידוננו ששקולה מעלת חביב כנגד מעלת שלם (כי השלם מסופק) שפיר דמי להכריע לברך על החביב שהוא גם גדול כדי להרויח לשיטת אחרונים אלו.

הוספה: לפי מה שנסתפקתי בגלגל החוזר כרך א' [סי' א' ענף א' אות ו'] מה הדין כשהשלם טמון בתוך פרוסה ואינו ניכר כלל מבחוץ, האם יש לזה מעלת שלם (אם לדמות את זה למין ז' או חביב טמונים, שבאלו מסתברא שלא מתבטלת מעלתם עיי"ש), א"כ נוכל לצייר את הגלגל שלנו גם בצירור זה כשהבינוני הוא שלם הטמון בתוך פרוסה [שמעלת שלם אצלו היא מסופקת].

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il טל: 0533109982

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuaHdrRWZXSgtJVlk>

קישור להורדת שיעור י"ט כסליו בביתר עילית

נושא השיעור: הקשר בין בעל התניא לבחירת טראמפ בארה"ב

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuSmwwTWZ6aDBCUnc>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QihqUzhWYoU/view?pref=2&pli=1>

בעזה"ש"ת

**אנו שמחים להודיע על
קו טלפון של סוד החשמל**

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

025805801 > 1 > 01

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת